

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja
V. évf. III. szám 2017. március hónap

Egy mai Jeremiás?

Rövid hír az egyik internetes portálon: egy bizonyos David Grisham nevezetű evangélikus lelkész jócskán megbotránkozta az egyik plázában a télapó köré gyűlő gyerekeket és szüleiket, amikor odakiáltotta a várakozóknak, hogy a Mikulás márpedig nem létezik. A texasi lelkész akciója majdnem tettelegességbe torkollott. Ahogy az lenni szokott, véleményt mond boldog-boldogtalan, tobzód-

nak a belső ürességüket és verbális agressziójukat kiélni szándékozók, csak egy dolog hiányzik: az érintett lelkészt nem kérdezi senki.

Senki nem firtatta, hogyan sodródhatott odáig, hogy a „felvilágosításnak” ilyen drasztikus módját válassza. Mi indította arra, hogy így számoljon le egy nyilvánvalóan lélekgyilkos, értékromboló propaganda groteszk „végtermékével”, a „romlás virágai-val”? Hány csalódás, elkeseredett kísérlet van a háta mögött, amikor tapasztalta, hiába minden igyekezete, mert az emberek a józan tanítást elvetve csak olyan „tanokra” fogékonyak, amik a „fülüket csiklandozzák” (Tim 4). Hányszor marhatott a lelkébe a fájdalom üresedő temploma, zsugorodó gyülekezete láttán? Hányszor vérezhetett a szíve a feléből-harmadából vett katekézis, a konfirmáció* után lemorzsolódó fiatalok láttán? Ha „elhívását” komolyan vette, hányszor szenvedhetett a közönytől, elutasítástól, az örjítő tehetetlenségtől a világ „érezéstelenítő” praktikáival szemben? Nemrég olvastam, hogy az egykori szovjet alkotmány rögzítette ugyan a szabad vallásgyakorlás jogát, de az ateisták propagandát is folytathattak. Nesze neked esélyegyenlőség!

Félre ne értsék, nem tudom elfogadni a „kijózanítás” ilyen módját és több ponton magam is vitába szállnék annak tartalmával. De hallom mögüle a kétségbeesett kiáltást, a prófétai indulatot: „Ti Istenből és az ő üzenetéből hagymázás, negédes mítoszokat, regéket faragtatok, amolyan „gyereketető”, aminek a való élethez semmi köze. Ünnepeiteket megfosztottátok igazi tartalmuktól, életetek kimerül a fogható, a megragadható, a testiség bálványozásában. Az Igazságot, a Forráshoz vezető utat zártátok el utódaitok előtt, mert féltek szembenézni valódi rendeltetésekkel, azzal, hogy nem vagytok a magatokéi! Felelősek vagytok a következő generációk kisiklásáért, üres, reményt nélkülöző életükért.”

Magam így látom és így értékelem David Grisham kifakadását. S keresem, hogy nekem itt és most mit üzen...

Horváth Lóránt

*Nálunk a bérálásnak felel meg.

plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Heródes palástja

Heródes ott állt a teremben, főpapoktól és írástudóktól körülvéve, akik egymás szavába vágva, indulatosan bizonygatták Jézus bűnösségét. Heródes hallgatta a főembereket, bólogatott is olykor, és közben türelmetlenül várta a vádlottat. Végre most megismerheti azt az embert, akiről már annyit hallott, de még nem találkozott vele soha.

- Félrevezeti a népet - mondta Annás -, Galileától Júdeáig vándorolva hirdeti istenkísértő tanait.

- A császár ellen is lázít - kiáltott közbe Kajafás-, tiltja adójának a megfizetését!

- Tudom - mondta Heródes -, ezeket én is tudom erről a galileabeli Jézusról. És talán olyasmit is tudok róla, amit ti nem.

Arra gondolt, hogy hátha Keresztelő János támadt föl a halálból, és ő próféta tovább Jézus képében. Képtelenségnek tartotta ugyan, de János lefejeztetése óta sokszor megkísérelte ez a gondolat, amikor Jézus cselekedeteiről vittek neki hírt. Akár valami rögeszme vésődött a tudatába, talán azért is, mert gyakorta álmodott Jánossal. Álmában a próféta feje nem volt elválasztva a testétől, csak a nyakán húzódott egy véres csík. És a szemé vádolt némán, szomorúan.

Amikor a katonák bevezették Jézust a terembe, Heródes megkönnyebbült. Nem, ez az ember nem János, még csak nem is emlékeztet rá.

- Gyere közelebb... - mondta a király, és intett a fogolynak.

Jézus közelebb ment, majd Heródesre nézett. Nyugodt, átható pillantással, amitől a király – maga sem értette miért – másfelé fordította a tekintetét. De rögtön utána bosszankodott is ezen. Mi ez? Mi van ennek az embernek a szemében olyan, ami erre készítette? Ismét Jézusra nézett, és meghökkent a felismeréstől. Mintha János pillantásával találkozott volna a tekintete:

- Pilátus hozzám küldött ítélezésre – mondta aztán, és igyekezett elúzni magától a rossz gondolatot.

- Ki vagy? Honnan jöttél?

Jézus nem felelt. Mozdulatlanul állt, és nézett rá nyugodtan a Keresztelő János tekintetével.

- Hallottad a kérdést? – Heródes hangja élesebb, ide-

gesebb. Aztán hogy újra nem kapott választ, a főpapokra nézett, mintegy értetlenül ezen a makacsságon.

Annás vált ki a csoportból, odament Jézushoz.

- Heródes király kérdezett, és te nem válaszoltál. Miért?

Jézus Annásra tekintett, aztán ismét Heródesre. Nem szólt.

- Meg kell korbácsoltatni! – kiáltotta Kajafás, de Heródes nyugalomra intette. Odament ő is Jézushoz.

- Ismersz te engem?

Jézus bólintott.

- Gyűlölsz is engem?

Jézus szelíden elmosolyodott, és tagadólag intett a fejével.

- Akkor miért nem akarsz válaszolni? Azt hiszed, ha nem felelsz a kérdéseimre, ez segít majd rajtad? Tévedsz, barátom, ez csak megnehezíti a helyzetet.

Hogy akarsz így védekezni? Vagy nem is akarsz?

Jézus tagadólag ingatta a fejét.

-És miért nem? – Annás kérdezte ezt. – Nem vagy bűnös?

Jézus egyikről a másikra tekintett, majd ismét csak a fejével intett nemet.

-Tagadod...?! – Kajafás sietett oda Jézushoz, egészen közel hajolt hozzá,

úgy sziszegte az arcába. – Hogy merészeled ezt, te hitvány...? Hiszen nekem már mindent bevallottál! Istenkísértő vagy, császár-és királygyalázó, népámító! – Heródesre mutatott. – Itt áll előtted a zsidók királya, és te is annak vallod magad. Te szégyentelen!

Jézus szelíden nézett a dühtől kivörösödött arcú Kajafásra, majd pillantása ismét Heródesen nyugodott meg. Nem szólt.

-Igen... - mondta Heródes -, tudomásom van erről nekem is. De ha te vagy a király, miért nem te állsz ott, ahol én, és miért nem én ott, ahol te? Miért nem te parancsolsz, és miért nem mi engedelmessékedünk neked? Ki kent fel téged királlyá? Ki adott neked hatalmat?

Jézus felemelte a tekintetét, fel, messze az emberektől, aztán ismét visszahullatta Heródesre.

- Ne nézz így rám! – Heródes türelmét veszítve felkiáltott. – Miért nézel rám így? Mit akarsz ezzel elérni? Mit?

Jézus nem válaszolt, Heródes elfordult, visszament a többiekhez. Vele tartott Annás és Kajafás is.

-Azt beszéltek – mondta Heródes csillapodván kissé -, hogy te csodákat is cselekedtél.

-Szombatnapon is! – kiáltotta Kajafás.

- Úgy van - bólított Heródes -, még szombatnapon is. Borrá változtattad a vizet, ötezer embert megvendégtél öt kenyérből és két halból, sántákat, bénákat, bélpoklosokat gyógyítottál, és azt is mondják, hogy halottakat támasztottál föl. Ezekről nekem nem adatott meggyőződnöm, így hát vagy elhiszem, vagy nem. De most itt vagy és mi is itt vagyunk, tégy hát előttünk is csodát! Ha engem is meggyőzől különleges hatalmadról, úgy én letérdelek előtted. Mert ezzel bizonyítod, hogy több vagy, mint én. És akkor valóban csak te lehetsz a király.

Nézd csak - mutatott ki az ablakon -, világos van még, a nap süt, csinálj hát éjszakát, és tedd csillogossá az eget!

Elhallgatott, Jézust figyelte, de ő továbbra is csak mozdulatlanul állt a katonák gyűrűjében.

- Úgy gondolod, ez nagy kérdés a részemről? – Heródes gúnyosan elmosolyodott, majd bólíntva beismerte ezt. – Igaz, de lásd, én kevéssel is beérem. Ott van a sarokban az a korsó, benne víz, de én most borra szomjazom. Változtasd a vizet borrá, és megmenekülsz. Ahogy hallottam, ezt már megcselekedted, így nem lesz nehéz. Tedd meg hát!

A teremben csönd volt. A főpapok és írástudók Heródest figyelték. Vajon mit akar most ezzel?

A király is megérezte a feszültséget, és hirtelen felnevetett. Mint aki csak tréfál a fogollyal. És aztán nevetett Annás, Kajafás, Sándor és mind, a többiek. Nevettek a katonák, a szolgák is. Visszhangzott a nevetésük a teremben.

- A zsidók királya - mutatott Jézusra Heródes -, itt van ő, nézzétek. Ő az, aki uralkodik felettünk, ő az, aki csodákat tesz, ő az, aki ha akarná, mi mindnyájan megtérhetnénk őseinkhez, Ábrahámhoz, Izsákhhoz, Jákobhoz. –Szünetet tartott, majd kemény, fenyegető hangon folytatta. – Akard hát ezt! Pusztíts el minket, ha tudsz! Mire vársz? Miért nem teszed?

Hiszen tudhatod jól, hogy sosem leszünk a követőid. Mert ahol mi vagyunk, ott nem lehetsz te, és ahol te vagy, ott nem lehetünk mi. Érted már?

Jézus felemelte megkötözött kezeit, mintha szólni kívánná. Mint két összekapaszkodott rabul ejtett madár emelkedtek fel a kezek, de aztán ismét visszahanyatlottak fehér köntösére. Nem szólt. Heródes összehúzott szemmel, indulatosan nézte. Próbált a fogoly gondolatai mögé látni, de Jézus szomorú tekintete, mint áthatolhatatlan fényfal, megtörte az igyekezetét. „Ha én ítélem el - töprengett Heródes -, ki tudja milyen következményei lehetnek? A nép kiszámíthatatlan. Most a halálát akarja ennek az embernek, holnap talán a feltámadását. Miért én döntsek ebben? Hogy ez a különös galileai is visszatérjen az álmaimban...?”

-Király nem ítélkezhet király felett - szólalt meg aztán gúnyosan, a főpapokra vetve pillantását -, ezért hát visszaküldelek Pilátus helytartóhoz. De akarom, hogy úgy jelenj meg előtte, ahogy azt a zsidók királyához illik.

Bíborpalástot hozatott be a szolgálival, és megparancsolta, hogy terítsék rá Jézusra. Amikor ez megtörtént, Heródes előbbre lépett, és meghajolt.

- Üdvöz légy, zsidók királya – mondta. És akkor meghajoltak a főpapok, az írástudók, a szolgák is. Arcukon gúnyos vigyor terült szét, mely akkor váltott át harsány nevetésbe, amikor Heródes intésére a katonák kifelé taszították a foglyot.

De mielőtt Jézus kilépett az ajtón, még egyszer visszanézett Heródesre. És Heródes ettől a pillantástól abbahagyta a nevetést. Aztán még sokáig magán érezte a galileabeli Jézus megkínzott, szomorú tekintetét, mely oly igen hasonlított az ártatlanul megölt Keresztelő Jánoséhoz, hogy megborzongott bele.

Tóth-Máté Miklós

Nyesik a fákat

Ahol járok kint a határban,
recsegve hullanak az ágak,
s riadt verébraj méltatlankodik:
nyesik a fákat.

Felesleges ág: nyűg a fának,
s hogy a tavaszi nap kilángol,
kusza terhét a földre rázza
vígán magáról.

Hull a sok ág, s a levegőben
felzeng valami zizegő zene,
mintha a sok-sok terhe vesztett
fa fellélegezne.

Én is, mint kusza ágbogú
téli fa, kiáltok a napnak:
– Nyess meg, nyessen arany pengéje
a sugaradnak.

Hulljon le rólam, mint unott ág
a dohos gond, a fagyöngy-bánat,
ne hagyj rajtam, csak termő rügyet,
csak öröm-ágot.

Hadd olvadjak be a tavaszba
boldogan, tisztán, megújulva
s ragyogjon ágaim között
az ég azúrja.

Bódás János

Több, mint kirándulás

Február 13-án 9 órát ütött a nagyharang, és felbőgött a motor. A kormányánál Lóránt atya mosolyogva mutatta az utat, a kedves „zöldsárkánynak” Budapestig. Eltűnődtem az autópályán a kamionok közt. Vajon hinné-e valaki, hogy a mi buszunk sofőrje egy lelkipásztor. Biztosan sokan csodálkoznak és csodálattal figyelnek, hogy van olyan ember, ki nem csak a lelkek kormányzását, hanem egy erős autóbusz kormányt is képes megszeli.

A nap sugarai betekintettek az ablakon és figyelmesen fürkésztek a mosollyal teli közösséget. Ebéd után végre megérkeztünk Árpádföldre. Az Állás utca dombján felfelé haladva figyelmesen fürkésztek a budapesti házakat. A domb tetején ott állt egy szerény, egyszerű ház, Tóth Ilonka otthona. Ilonka két-éves koráig élt ebben az egyszoba-konyhás családi házban. A törékeny, szőke, szép arcú teremtés a falakon lévő képekről mosolyog ránk. Szemében alázat és ártatlanság. A sarokban üveges vitrin őrzi a kivégzési dokumentációkat. A végzős orvostanhallgató hölgynek a legfőbb bűne, hogy szabadságot és megfelelő emberi életkörülményeket szeretett volna önmagának és embertársainak. 1956! Dübörögnek az ágyúk, géppisztolyok ropognak. Fiatal egyetemisták egy jobb jövő reményében, hittel a szívében vonulnak utcára. A mi Ilonkánkat a Péterfy utcai kórház kiegészítő részlegének a vezetésével bízzák meg. Pontosán, precízen, minden tudását felszínre hozva gyógyítja, ápolja a forradalomban megsebzett betegeket.Majd egy nap elfogják a „szürkekabátosok” és Kollár István rakodómunkás meggyilkolásával vádolják.

A ház udvarán lévő földalatti múzeumban és a kornak megfelelően berendezett tárgyaló teremben élhettük át azokat a borzalmas pillanatokat, melyeket a Kádár-korszak iskolázatlanul előléptetett elvtársai teremtettek. Az alapos tárlatvezetés után megrendülve igyekeztünk a Duna partján lévő Nemzeti Színházba, hol Vidnyánszky Attila rendezésében Tóth Ilonka című darabot nézhettük meg. A már megismert, törékeny, fiatal forradalmárunk alakot ölt Waskovics Andrea színésznő személyében. Pontosán olyan, ahogy elképzeltem. Törékeny és mégis erős. De az erőt megtörte az akkori karhatalom. Hazugsággal, erőszakkal, zsarolással kényszerítik hamis vádak bevallására. A színészek, a fiatal statiszták (a színdarab végén megtudjuk, hogy a Kaposvári Művészeti Kar egyetemistái) igaz, élő képet adtak nekünk, nézőknek az '56-os forradalom véres megtorlásairól. A darab végén egy-egy átélte igaz történettel búcsúznak nemzetünk nagy színészei.

Bodrogi Gyula: „Fiatalként barátaimmal ellenőriztük a házakat. Én abban a lépcsőházban végeztem ellenőrzést, ahol az otthonom volt. Felfelé tartva a lépcsőn óriási lövésre lettem figyelmes. Gondoltam, hogy az első lövést második is fogja követni. Bebújtam egy sarokba és megérkezett a második lövedék. Szaladtam az emeletre, de szomorúan láttam, hogy a találat a mi lakásunkat érte. Ekkor lementem a búvóhelyre és édesanyám megkérdezte, mi történt ott fent? Semmi, semmi mama, minden rendben van-válasoltam. Anyám rám nézett, és ezt válaszolta: Édes fiam! Soha nem tudtál nekem hazudni, ugye a mi lakásunkat érte a találat? Lesütött fejjel, csak ennyit vála-

szoltam: Igen mama, nincs otthonunk.”

Dózsa László: „Szitává lóttak és tömegsírba tettek. Egy bajtárs észrevette mikor a meszes földet szórták rám, hogy megmozdult a kezem. Rögtön kimentettek és a közeli kórházba szállítottak. Egy professzor tízórás műtéttel megmentette az életem. A fejemben még ma is található két szilánk, melyek minden percben az életemre törhetnének. De tudja meg mindenki, hogy ez a két szilánk két szög a kommunizmus koporsójában.”

Igen, ez a két szög is legyen erősen beverve a kommunizmus koporsójába!

Szívesen ajánlom minden érdeklődőnek e tanulságos igaztörténet megtekintését a Nemzeti Színházba.

A csodás létesítmény elhagyását követően a fényekkel teli Budapestten Lacza Attila, egyházunk kántora vezényelte haza buszunkat. Ekkor ismét gondolkodóba estem. Feltettem a kérdést magamban. Vajon létezik-e még egy olyan egyház kicsinyke országunkban, hol a lelkipásztor és a kántor úr a munkájukon kívül ennyit áldoz és ad a közösségnek!!!.....és, hogy mindketten birtokolnak egy olyan dokumentációt amely elengedhetetlen ahhoz, hogy mi zavartalanul, kényelmesen utazhassunk!!!

Köszönetet kívánunk mondani egyházközségünk szívének, motorjának Lóránt atyának. Köszönet Attilának a csendes, alázatos munkájáért! Az ötlettel, értékkel teli programok, melyeket közösen élhetünk át, nemcsak tudást, ismeretanyagot közvetítenek, hanem létrehoznak egy olyan közösséget, hol erős hittel, örömmel, őszintén fordulhatunk felebarátainkhoz. Az elkövetkezendő években nagy szeretettel fogadjuk az ehhez hasonló programokat, kirándulásokat.

Köszönöm az értékkel teli napot:

Stoffné Márti

A MÁSODIK MÉRFÖLD

”Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre.” Mt 5,41

A második mérföld viszi előbbre a világot. A második mérföld előtt mégis habozva állok.

Hiszen az első is nehéz, csupán magamra nézek...

Lásd: ennyi csak látóköröm Uram, Te biztosan érted,

hogy most a mák és tegnapok mennyit szememre vetnek!

Megjáratlan mérföldjeit bocsásd meg gyermekednek!

Füle Lajos

Antivalentin - 10 tuti tipp boldog párkapcsolat ellen

A "hogyan és mitől működik" boncolgatása helyett kivételesen azt mutatjuk be, hogy mi az, amitől biztosan tönkremegy egy kapcsolat. Aztán gondold át, hogy tényleg ilyenre vágysz-e...

1. Ne légy őszinte!

Ha úgy érzed, valami nyomja a lelkedet és meg kellene osztani a másikkal, ne tedd! Ha ugyanis felvállalod a gyengeségeidet, akkor a másik biztosan visszaél vele. Hiszen már pelenkás kora óta arra készül, hogy ha megtud valakiről valami bensőségeset, azt rögtön világgá kürtölje. Meg ott a Facebook is, gondolkodj! Tuti posztolni fogja... Ráadásul, ha őszinte vagy, meg ő is, a végén még közelednétek egymáshoz. Azt meg nem akarhatod, hogy valaki közel legyen hozzád! Hiszen megérinthet, simogathat és meg is ölelgethet! Nincs is rosszabb, ha jól bele-gondolsz, mint egy meghitt, harmonikus kapcsolat. És biztosan tudod, hogy ember és ember között ez létre sem jöhet. Arra ott vannak a kutyák.

2. Mindig magadról beszélj!

Ha nehezedre esik, akkor gondoldj a másokra. A beszéd energiavesztéssel jár, ettől megnő a fogyasztása. Ha valamit már elmondtál többször is, mondd el még egyszer. Nem unja ő, szívesen hallgat. Hallgatni arany, és ő a te drágád! Ha csak te beszélsz, ő nem tud szájjal verni! Ha már nem bírod szusszal és mégis mond valamit, hagyd ott! Hiszen mindig békére és csendre vágyott.

3. Kritizáld sokat!

Ha csak teheted, tegyél megjegyzéseket. Mindenére. A ruhájára, a gondolkodására, a dolgaira, a családját ki ne hagyd. Életének minden területét igyekezz görcső alá venni, napjában többször. SMS-t is küldhetsz, de fel is hívhatod! Jól szedd össze, mikor és milyen helyzetben a leghatásosabb egy-egy megjegyzés, írd is fel, miket nem mondtál eddig. Nagyon fontos, hogy a rosszra koncentrálj, és ne fogd vissza magad. Még a végén megkedvel! Azt meg nem akarod, ugye?

4. Segíts neki utálni a saját családját!

Ez elengedhetetlen. Hisz mi is tarthat jobban össze titeket a közös gyűlöletnél? Beszéljétek meg, kit hogyan bántott

az anyja, apja, bármilyen családtagja, és ezt tudatosítsátok a másikkal, minél erősebben. Sose felejtse el, hogy lényegében a saját családja csak ellenség lehet. A megbo-csátás szóba sem jöhet, hiszen akkor hogyan gyűlölköd-tök? Gondolkodj, gondolkodj, érezz! Van nagyobb hajtó-erő a bosszúnál? Hát nem láttál elég sorozatot?

5. Kerüld a közös programokat!

Ne szervezzetek együtt semmit, mert a sok közös élmény további közelséget okozhat! Ha bármit kitalál, ne engedj neki! Vedd rá, hogy otthon maradjatok! Rendeljétek pizzát, ne mozogjatok és nézzetek minél több tévéműsört! Ha unjátok már, akkor okostelefonozzatok, de jó a tablet, a laptop is. A lényeg, hogy ne nagyon kelljen a másikkal lenni csak úgy, minden kellék nélkül, szemtől-szemben. Bármiféle eszköz bevethető.

6. Emlékezz mindenre!

Ha mégsem bírjátok közös programok nélkül, akkor ját-szatok memóriajátékot! Ki milyen sérelemre emlékszik? Ezt vágjátok egymás fejéhez és szívéhez. Az nyer, aki a legtöbbre emlékszik. Lehet újakat is kitalálni, egyet-egyét többször is kimondani. Csodálatos az emlékezet, ugye? Hidd el, ha nagyon megerőlteted magad, rájössz, hogy az egész kapcsolatotok egy durva lelki sértés.

7. Legyél féltékeny!

Nem bízatsz csak úgy meg benne... Kérdezősködj min-dene felől! A legjobb, ha kémprogramokat telepítesz a gépére, telefonjára és mindig kérdezzéted, merre jár, hol van és kivel. A legbiztosabb, ha ezt akkor is megteszed, amikor éppen veled van. Hiszen akkor jól láthatja, hogy aggódsz érte, meg értetek!

8. Légy önző a szexben (is)!

Sose érdeklődj, mik az igényei, mit és hogyan szeret. Ki-zárólag a saját vágyaiddal foglalkozz. Ne vedd komolyan, ha erről beszélni akar. Miért is akarna? A szexről nem beszélni kell, hanem csinálni. Törődjön ő is a saját bol-dogságával, hiszen te is azt csinálsz.

9. Legyél rendetlen!

Ha a fentiek már jól mennek, akkor mellé még fontos lehet, hogy hagyd szanaszét a ruháidat, ne végezz házi-munkát és legyél nagyon igénytelen! Ez segíthet, hogy igazán rosszul lehess, és ha még mindig kedve van hoz-zád, akkor ő is!

10. Sértődj meg sokszor, sokáig!

Csak az igazán nagyok tudnak mindig, mindenben megsér-tődni. Egyetlen alkalmat se hagyd ki, tartson minél hosz-szabb ideig. Megsértődni komoly, érett személyiségre vall, amilyen, ugye, te is vagy! Ráadásul mikor éppen bent van a szívedben a sér-elem, nem kell foglalkoznod semmivel. Csak magaddal lehetsz, szabadon ölelgetheded a sérelmeidet. Hát nem csodálatos?

Ha ezt sikerül mind betartani, ami nem nagy ördögös-ség, akkor biztosan sokat segíthetsz egy másik embernek vele(d): tökéletes képet tudsz neki mutatni arról, hogy mire és kire nincs szüksége.

Szöke Tibor

Ötletek a böjthöz

Étkezésünk:

-pénteken ne együnk húst, édeséget -kávé, alkoholban tudatos-ság, odafigyelés, önfegyelmzés, lemondás

-a falánkok, habzsolók – egyenek kevesebbet! -kisétkűek, finnyásak – egyenek többet! - egészségüket elhanyagolók – rendszeresebben, tudatosabban óvva testük épségét!

Életrendünk:

-a reggelente lustálkodók – keljenek 30 perccel korábban! - akik mindig elkésnek – legyenek ott mindenütt pontosan, ill. 5 perccel korábban! - a rendszertelenül élők – tervezzék meg napjaikat, tartsanak rendet időbeosztásukban!

Szenvedélyeink, függőségeink:

-a dohányosok – szívjanak kevesebbet, vagy egyáltalán ne szívjanak! - a gyorshajtók – közlekedjenek szabályosan!!! - a tv, számítógép, internet, mobiltelefon, stb. rabjai – váljanak szabadabbá, ezen kötöttségeiktől! - a sokat, és meggondolatlanul beszélők – néha hallgassanak el, s figyeljenek oda másokra! - a hallgatók, mogorván félre húzódnak – kedvesen szólítsanak meg másokat, kezdeményezzenek párbeszédet!

Érzelmek:

-a robbanékony természetűek – fékezzék haragjukat! - a türelmetlenek – tanuljanak várakozni! - a kesergésre hajlamosak – próbálják derűvel, humorral szemlélni az életet, magukat és másokat! - az örvendezők – osszák meg örömeiket másokkal! - a félénkek – nézzenek szembe félelmeikkel, törekedjenek bátrakká lenni!

Embertársaink:

- a megszólást, pletykát kedvelők, az önzők és mások kárára ügyeskedők legalább néhányszor naponta legyenek előzékenyek másokkal, és vegyék észre a jót is embertársukban! - az úrhatnám parancsolgató természetűek – engedjék érvényesülni a

többiek szempontjait, kívánságait! Tanuljanak meg szolgálni!

Munkánk:

- a felületességre, vagy lustaságra hajlamosak – végezzék el a munkájukat idejében, alaposan! - a megbízhatatlanok, feledékenyek – most minden ígéretüket teljesítsék pontosan! - a közös munkából magukat kihúzó – önként vállaljanak nagyobb részt a közös feladatokból!

Kapcsolataink:

- az elrontott munkahelyi kapcsolatokból – legalább egyet próbáljunk rendezni! - a szűkebb és tágabb családon belül – legyünk kedvesek és figyelmesek ahhoz, akit mostanában elhanyagoltunk, vagy összefeszültünk! Írjunk meg néhány rég óta halogatott levelet!

Imádságos életünk:

- Hetente legalább egy csendes órát szánjunk elmélkedésre, imádságos együttlétre Istennel! - Estéknként alapos lelkiismeretvizsgálatban gondoljuk át a napot! - Hetente egyszer hétköznap is igyekezzünk elmenni szentmisére, keresztyűi ajátosságára!

Egyházunk:

- akiknek van rendszeres feladatuk, felelőségük, megbízatásuk egyházközségekben, – közösségekben végezzék különös odaadással, gondtal, a jobbulás és jobbítás szándékával! - Akiket csak a vasárnapi szentmise kapcsol az Egyházhoz – keressenek legalább egy alkalmat, mikor egyházközségükért, másokért tesznek is valamit, legalább néhány órát rááldozva erre a munkára!

EZ A NAGYBÖJTI IDŐ LEGYEN SZÁMUNKRA:

- **DÖNTÉS JÉZUS KRISZTUS MELLETT**
- **AZ IGE RENDSZERES OLVASÁSA ÉS ÉLETREVÁLTÁSA**
- **SZEMÉLYES KAPCSOLAT JÉZUS KRISZTUSSAL**
- **GYAKORI BŰNBÁNAT ALÁZATBÓL ÉS SZERETETBŐL FAKADÓ JÓTETTEK**

Kedves Júdás!

Csak némi habozás után írok neked; eddig attól félttem, hátha környezetemben ez félreértéseket szül. Gondolom, minden évben a nagyhét idején egész zsák haragos levelet kapsz. Hiszen már az evangélium sem bánik kesztyűs kézzel veled. János tolvajnak nevez (Jn 12,6), sőt még maga Jézus is ezt mondja: „jobb lett volna neked, ha meg sem születél volna” (Mk 14,21). Egyszerűen azért írok ma neked, mert továbbra is a testvérem vagy, és rejtélyedet nem tudom átlátni. Időnként arra riadok fel, hogy ugyanazt kérdezem Krisztustól, mint az apostolok, miután ő nekik – a te neved nélkül – megmondta, hogy egyikük majd elárulja őt: „Én vagyok-é az Uram?” (Mt 26,22)

Ugyan ki vagy te, Júdás, aki, mint a többi apostol, mindent otthagytott, hogy Jézust kövesse?! Úgy véled talán, Jézus kiválasztott volna, és az örömhír hírnökeként maga mellett tartott volna téged, ha javíthatatlan gazembernek ítélt? Ha olyan pénzsóvár voltál, hogyan tartottál ki 3 évig ilyen szegény társaságban egy mesterrel, akinek „nem volt hová fejét lehajtani” (Mt 8,20)? Hogyan moshatta meg Jézus a vacsoránál a lábadat, azzal a kézzel, amelyet másnap, árulásod folytán majd szögek fúrtak át? Miért árultad el olyan nyomorultul? Egyáltalán szükség volt arra, hogy barátodat eladjad egy marék pénzért, melyet megszerezhetél volna továbbra is a tizenkettetek közös kasszájából? Mondd, talán a nélkülözhetetlen kis fogas-kerék voltál a megváltás gépezetében, amint e szavakat hallottad: „Amit cselekedni akarsz, tedd meg hamar” (Jn 13,27).

Mondd Júdás, valóban elvesztett vagy?

Bizony a Gonosz, az előre elrendelés és a szabadság, az ítélet és az üdvözülés egész problémáját a te életed és halálad élezi ki a végletekig.

Nem vagy-e mindenekeelőtt az önnön elhagyatottságod áldozata? Neked nem volt meg a Péter szerencséje, aki miután harmadszor tagadta meg, Jézus elé lépett, hogy keservesen sírva fakadhasson. Te nem hallottad a kakas kukorékolását, és neked senki sem segített sírni. Egyedül voltál és „éjszaka volt” (Jn 13,30), vagy inkább a Sátán költözött beléd (Jn 13,27), és te nem tudtál megférti ezzel a rettenetes útítárral. Sokkal hamarabb megdorodtál a Sátólól semhogy visszatérhetél volna Jézushoz, a gonosz sokkal gyorsabban vált benned elviselhetetlenné, mint a jó... Szegény Júdás, hát miért hagytad jeges magányodban, hogy az utolsó szó, melyet Jézus hozzád intézett visszacsengjen füledben, az átható szó, amely széttéphette volna kétségbeesésed sötétségét: „barátom...” (Mt 26, 50)?

Hallod-e még ezt a szót, barátom?

Saját életedtől akartál megszabadulni, és felakasztottad magad egy fára – nem tudtad, hogy Isten kezébe hullva végtelen szeretetének zsákánya lettél volna? Mert ő, aki kinyilvánította, hogy senki sem veszett el azok közül, akiket rábíztak, „csak a kárhozát fia” (Jn 17,12), még odafentről a keresztről is Atyja bocsánatáért kiáltott minden ember számára. Ezzel az utolsó imával Jézus lezárja minden vétkes perét, és így kivonja az ügyet az emberi igazságszolgáltatás hatálya alól; ettől kezdve csak az isteni irgalom számít. Bár az egyház csorbítatlanul átvette, átörököltette a pokol titokzatos dogmáját, de sohasem engedte meg magának, hogy akár csak egy elkárhottat is név szerint megemlítsen.

Ezért én sem tudom, Júdás, hol fog téged levelem elérni, így „post restante” küldöm.

Most arra a színdarabra kell gondolnom, amelyet Marcel Pagnol szentelt neked, és amelyben ő a kínzó kérdésre: „Júdás a pokolban van?”, magával Krisztussal adatja meg a választ: „nem tudok válaszolni a kérdésekre..., mert az emberek kihasználnák az elnézésemet.”... Isten hozzád, Júdás!

Roger Etchegaray Marseille ny. érseke

Másság

Amikor kicsi lány voltam, mindig arról álmodoztam, hogy a halálos ágyamhoz odahívok majd mindenkit, aki fontos, aki szeret, és elmondom nekik, hogy cigány vagyok. Láttam a döb-bent arcukat, és éreztem a megkönnyebbülést, hogy nem csapom be őket többé.

Bántott, hogy a szeretteimnek nem adom meg az esélyt, hogy döntsenek, barátkoznak-e ök egy cigány lánnyal. Reméltem, vágytam, hogy ott az utolsó pillanatban már senki nem fog elhagyni emiatt. Már olyan erős lesz a szeretet köztünk, hogy az mindent megbocsát.

Aztán ez a vágyam alábbhagyott, de a származásommal kapcsolatos rossz érzéseim nem múltak el. Időről időre felszínre törtek.

Legutóbb tavasszal, a Saul fia című film láttán. Több napig úgy jártam-keltem, hogy néztem az embereket, a hozzám közel állókat is, hogy ők vajon hol helyezkedtek volna el abban a jól felépített, embertelen, felfoghatatlan rendszerben.

Éreztem, hogy valami készülődik bennem, és ha most megállok, talán le tudom rakni a terhem. Meg tudok végre szabadulni attól a gondolattól, hogy a származásom bűn. Bűn, hisz büntetnek érte. Bűn, hisz csak rossz érzések, negatív jelzők tapadnak hozzá. Bűn, hisz tiltakozok ellene már megannyi év óta.

Vissza kellett mennem egészem a gyerekkoromig.

Hat-hét éves koromig cserfes, beszédes, barátkozós, élénk, eleven kislány voltam. Aztán kezdtem megérteni, hogy mi mások vagyunk. Sok apró, fájdalmas emlékem van erről. Bezárkóztam.

Apukám próbálta megtanítani, bizonygatni nekem, hogy ez nem szegény, nem hátrány, vállalni kell, tudnunk kell, honnan származunk ahhoz, hogy tudjuk, hová tartunk, de nem tudtam magamévá tenni. Bár nem tagadtam soha, de nem is hirdettem. Sok olyan helyzetre emlékszem, amikor ez lelki-furdalást okozott a szüleimmel szemben, meg olyanra is, amikor bántottak a származásom miatt: nem engedték, hogy bemerjek az udvarukba játszani a gyerekekkel. A szüleim dolgozók, szorgos, tiszta, rendes emberek. Magyarok közt éltünk, egy-két cigány osztálytársam volt csak. Így aztán a családunk sehová se tartozott. A cigányok közé nem illettünk, mert túlságosan rendezett, normális életet éltünk, a magyarokhoz pedig cigányok voltunk.

Nem a halálos ágyamnál, hanem egy áldott találkozón nemrég már nem tudtam magamban tartani és elmondtam a barátnőmnek, hogy cigány vagyok. Csak beszéltem, meséltem és ő egyre nagyobb szeretettel nézett rám.

Impulzusok jöttek-mentek, nyomot hagytak. Istenünk betakarta őket újra meg újra szeretetével. Jó volt tudnom, hogy Jézushoz bármikor mehetek. Még én is. A cigány, a gyáva, a szeretetre éhes. Vihetem hálámat, szeretetemet, szívemet, bánatomat, örömeimet. Magamat. Nem becsomagolva, nem felcícomázva, nem rejtegetve bármit is, hanem csak úgy, ahogy van. Nála megpihenve érezhettem egy-egy pillanatra, hogy valósággá válhat az a világ, amelyben nincs többé különbség zsidó és görög, rabszolga és szabad ember vagy férfi és nő között, mert Krisztus Jézusban mindannyian egyek vagyunk.

Nyáron egy közösségi alkalmon a fiam játszott egy másik gyermekkel. Ketten voltak egy csapat a lányok ellen. Csapdát építettek, meg bűvőhelyet. Fára másztak, beszélgettek. Aztán megjöttek a lányok. Az „ellenség”. A játszópajtás rám nézett, huncut mosolyal, halkán azt mondta: „Én igazából a lányokkal vagyok, csak úgy csinálók, mintha velem lennék.” Csak annyit tudtam súgni a

kisfiamnak, miközben megfogtam a kezét: „Menjünk innen”. Nem az anyukája voltam ekkor, hanem egy kislány, aki nem tud mit kezdeni az elutasítással, a kirekesztettséggel, csak el akar tűnni onnan, hogy ne érhesse bántás. Egy kislány, aki így örökíti át ezt a terhet a gyermekére. Felelősségem lett, hogy megküzdjek ezzel az érzéssel.

Majd egy keresztény előadáson az előadó elárulta, hogy benne is vannak falak a cigányok felé. Nyílt volt, őszinte, és tükröt tartott. Bele kellett nézmem, akármennyire fáj is. De a tükörből nem szánalomra méltó, szerencsétlen, gyenge, elesett ember nézett már rám, hanem valaki, aki már nincs egyedül, aki Jézus kezét fogva szembenézhet az elutasítástól, kirekesztettségtől való félelmével, és azzal, ami mindezek mögött megbújik: a származásával. Aki ha most csendben van ezekkel az impulzusokkal, összeállhat benne a kép.

Olvasgattam a cigány holokausztról. És végiggondoltam a bibliai történeteket, ahol Jézus odafordul az elesettekhez. A kedvenceimnél elidőztem. Itt volt az ideje, hogy elbúcsúzzam a származásommal áthatott gyerekkoromtól. A lelkiismeret-furdalástól, hogy sokan szeretnek, és nem tudják, hogy cigány vagyok. A vágytól, hogy Isten vagy általa küldött emberek kompenzálják mindazt, amit el sem szenvedtem, amit nem vállalok, meg sem élek. A bűntudattól, hogy nem tudom vállalni. A bizalmatlanságtól, amivel mindenki felé fordultam, miközben méregettem, vizsgálgattam, olykor vádoltam őket. Elhárító mechanizmusaim olyan jól működtek, hogy egy szót sem tudok cigányul, pedig a nagyszüleim így beszéltek.

Meg kell élnem végre, hogy közéjük tartozom, hogy cigány vagyok. Impulzív vagyok és érzelmileg túlfűtött, őszinte és egyenes. Nyíltabban beszélek az érzéseimről, és ha megszeretek valakit, akkor nagyon ragaszkodom hozzá. Több személyes odafordulást igénylek, és ha zenét hallok, belül azonnal táncre pördülök. A kedvenc reggelim pedig a meleg, zsíros laska, a cigánykenyér, amit a masinán süt anyukám, én pedig kócosan, mezítláb, kicsit dideregve megeszem a konyhában, miközben hallgatom, ahogy a szobában, a cserépkályhában pattog a tűz.

Csak akkor tudok majd a fiaimnak hitelesen mesélni a származásunkról, ha már elfogadtam.

Most először vágyat éreztem arra, hogy meséljek nekik. Az ükpapájukról, aki sokadmagával élt egy szobában, a cigánytelepen, ahol mindig több volt az éhes száj, mint az étel, de békesség volt és jókedv. Ahol a kályha nem tudott elég meleget adni, mert tüzelő csak annyi volt, amennyit az erdőről loptak, ha a kerülő el nem fogta őket, így hát a szeretettel fűtöttek. Aki napokra elment, járta a falukat, csereberélt, a gyerekek, közte anyukám, mindig várták haza, szaladtak elé mezítláb, hogy mit hozott nekik. Esténként aztán összegyűltek a kicsi, padló nélküli szobában, és papu mesélt és mesélt. Mesélnék nekik a dédmamámról is, aki írni-olvasni nem tudott, csak csendesen összetartani a családot, csak a semmiből is levest főzni, aztán utolsóként a fazékhoz menni, amikor már üres volt.

Vagy a dédmamájukról, aki nem olvasott Bibliát, templomba se ment, de imádkozott szüntelen.

Most vágyom a nagymamám hangjára, hogy elmesélje még egyszer mindezt, kérdezhessek, hallgathassam, lássam élénk, csillogó tekintetét.

De még nem adom nekik ezeket a történeteket. Még ízlelgetem, dédelgetem magamban őket, még élvezem, még szokom, hogy az enyémeik.

R.K.

Átvétel a Parokia.hu—ról

Négy javaslat, hogy miként lehetünk a „föld sója”

Első javaslat: Osszuk meg az élet örömét a körülöttünk lévőkkel

„Ti vagytok a föld sója. De ha a só ízét vesztí, ugyan mivel sóz-zák meg?” (Máté 5, 13)

A föld sójának lenni egy olyan ajándék Istentől, amit örömmel szeretnénk befogadni. A föld sójaként képesek vagyunk az élet örömét átadni másoknak. A ránk bízottak életének szebbé tétele által pedig a saját életünk nyer értelmet.

Ha, az akadályok sokaságával szembenézve, feltesszük magunknak a kérdést: „Miért is folytassam a küzdelmet?”, emlékezzünk csak arra, hogy egy kis só is elég ahhoz, hogy ízt adjon.

Az ima által megtanulhatunk Isten szemén keresztül tekinteni magunkra; Isten az adottságainkat, és képességeinket nézi.

Az ízünket nem elveszíteni azt jelenti, hogy testben és lélekben egyaránt elköteleződünk, és bízunk az Istentől kapott adottságainkban.

Képesek vagyunk saját magunk és mások számára keresni, hogy mi vezet a növekedés és a beteljesült élet felé ?

Második javaslat: Elköteleződni a kiengesztelődés mellett

„Ha tehát ajándékot akarsz az oltáron felajánlani, és ott eszedbe jut, hogy embertársadnak valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, s menj, előbb békülj ki embertársaddal, aztán térj vissza és ajánld fel ajándékodat.” (Máté 5, 23–24)

Mindannyiunkban ott van a vágyakozás, hogy mint emberek, együtt, egy családként éljünk. De ez magától nem történik meg, sem a családukból, sem a barátainkkal, sem a városainkban vagy falvainkban, sem a nemzetek között..

Amikor keresztények békességben élnek, jelképpé válnak egy saját egységét kereső emberiség kellős közepén.

Vannak helyzetek, amelyekben halaszthatatlan a megbékélés. Annak érdekében, hogy elköteleződjünk e mellett, meg kell értenünk azokat a félelmeket, amelyek az előítéletek börtönébe zárják a másik embert. Mi magunk is ráébredhetünk arra, hogy esetleg másoknak velünk szemben lehet ellenvetése.

Az evangélium arra hív minket, hogy ne adjuk tovább a múltból örökölt nehezteléseinket a körülöttünk élők vagy a következő generáció felé.

Merünk-e kezdeményezni találkozásokat olyanokkal, akik a miénktől eltérő világnézettel rendelkeznek, más életutat járnak, más vallást gyakorolnak, nem a mi kultúránkból származnak, vagy más szociális háttérrel rendelkeznek? Képesek vagyunk-e megismerni egymást, meghívni a másikat magunkhoz ? Van-e bátorságunk bocsánatot kérni, vagy megbocsájtani?

Harmadik javaslat: Munkálkodás a békéért

„Boldogok a békeszerzők, mert Isten fiainak hívják majd őket.” (Máté 5,9)

A béke több, mint a konfliktusok hiánya. A béke boldogság, amely megadja mindenkinek az őt megillető helyét a világban; a béke az élet teljessége. Amikor befogadjuk Isten békéjét, az túlárad a körülöttünk élőkre és az összes teremtményre egyaránt. A békére való vágyakozásunk kitarja szívünket és együttérzéssel tölti el mindenki iránt. A családjainkban, környezetünkben, és a mindennapi tevékenységeinkben megélt vendégszeretben és kedvességben fejeződik ki.

Ha nagyobb távlatból szemléljük, a béke az igazságosság alapja is. Meglepődhetünk-e az erőszak különféle formáinak megjelenésén azokban a társadalmakban, ahol a fényűzés és a szegénység megférhetnek egymás mellett? A gazdagság jobb elosztása enyhíti a feszültségeket és hozzájárulhat mindannyiunk jólétéhez.

Vannak, akik közéleti felelősségvállalással kötelezik el magukat a béke mellett – azáltal, hogy egy alapítványnál, vagy szervezetnél dolgoznak, a szükségét szenvedőket szolgálva.

Tudunk-e közeledni azok felé, akik számára nincsen béke?

Hogyan tudnánk különösen figyelmesek lenni a bevándorlókkal ? Észre tudjuk-e venni az igazságtalan helyzeteket és tudunk-e védelmet nyújtani azoknak, akik sebezhetőbbek ? Rá tudunk-e ismerni a modern rabszolgaság különböző formáira ? Tudunk-e csatlakozni másokhoz a békéért való imádkozásban, például, azzal, hogy minden vasárnap este egy fél órára elcsendesedünk?

Negyedik javaslat: Törődni a Földünkkel

„Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet.” (Máté 5,5)

A szelídek azok, akik nem tesznek félre mindent maguknak. Hagynak helyet másoknak. Nem sajátítják ki a Földet. A szelídség nem beletörődés, hanem a bennünk lévő erőszak kordában tartása.

A Föld nem a mi birtokunk. Ránk lett bízva; arra vagyunk meghívva, hogy gondoskodjunk róla. A bolygónk erőforrásai nem korlátlanok. Kötelességünk szolidaritást vállalni az egyes emberekkel, népekkel, és a jövő nemzedékeivel..

Szükséges, hogy találjunk egy megfelelő egyensúlyt a fogyasztásban, és a természetes erőforrások használatában; az alapvető szükségleteink, és az egyre többet birtokolni akaró vágyaink között.

Egy fenntartható fejlődést lehetővé tevő életforma megtalálásához, szükségünk van minden képzelőerőnkre és kreativitásunkra. Fel kell használnunk őket a hétköznapi életben, hogy felélénkítsük a tudományos kutatásokat, lendületben tartsuk a művészeteket, és új társadalmi kezdeményezéseket indítsunk útjára.

Megvizsgálhatjuk az életmódunkat. Mi az ami talán mesterseges, mi az ami túlzó? Törekedhetünk az egyszerűsödéssre. Az életünk egyszerűsítése a boldogság egyik forrásává válhat. Hogyan tudunk teret engedni az osztózásnak: mit tudunk adni, és mit elfogadni? Ne feledkezzünk meg Isten dicséretéről a teremtésért. Ehhez a pihenésre és a szemlélődésre szánt idő elengedhetetlen.

Forrás: Internet

G y e r m e k o l d a l

Pál apostol mondja:
 "A mi a mennyben van."
 Fil 3,20

A hiányzó szót a rejtvényből tudod meg.

Jutalom

A január végi csocsó verseny résztvevői jutalomban részesültek, mint minden évben. Az idén, Zöld Sárkányunkkal moziba mentünk Kaposvárra.

Az Egy kutya négy élete című amerikai családi filmet néztük meg, amelyben Bailey egy pajkos kutyaként jön a világra. Története pedig egy szerető kisfiú karjaiban kezdődik és elválaszthatatlan barátokká válnak, míg Bailey öreg nem lesz és élete befejeződik. Ám ekkor megtörténik a csoda és egy újabb kölyökkutya testében születik újjá. Később aztán egy újabb és megint egy újabb eb bőrébe bújva éli mozgalmas életét. Vándorlásai során számos gazdit tanít meg nevetni és szeretni.

Mivel én szeretem a kutyákat és nekem is van, nekem nagyon tetszett a film. Köszönöm Lóránt atyának ezt a kiruccanást is!

Kovács Dóra Luca 6.a

BETŰKIVONÁS

Az alábbi rejtvényben csak a vízszintes sorokba kell szavakat írni. Miután kitöltötted a rejtvényt, húzd ki az első oszlop hét betűs szavaiból a második oszlop ötbetűs szavainak betűit! A megmaradt két betű a harmadik oszlopba kerül. A harmadik oszlopban elolvasható lesz az idézet befejező része:
 „MENEDEKEM ÉS VÁRAM TE VAGY NÉKEM...”

1. Becézett Mária - éléstár
2. gyümölcse - sport díjas
3. Aláírásomat -dobom
4. átellenben - tessék a tiéd
5. havas évszakokon - egyik égtáj
6. kacagás - maghintas
7. színházban játszák - nagyon eltökélt
8. Harminc fele - sodó
9. védelem - írószere

1							-				=		
2							-				=		
3							-				=		
4							-				=		
5							-				=		
6							-				=		
7							-				=		
8							-				=		
9							-				=		

Bibliai rejtvényzőn

Zöldy Pál

Férfimaszkok Mi jelenik meg az életünkben?

Láthatósági mellény nélkül a biciklistának kisebb a túlélési esélye. Ahogyan annak a férfinak is, aki nem tudja, milyen maszkot hord. Maszk nélkül nincs ember. Olyan ez, mint a bőrünk. Sokan olyannak hagyják, amilyen, mások órákig tudnak a tükör előtt próbálkozni, míg végre úgy néznek ki, ahogyan elképzelték magukat. Ezeket a maszkokat a többiek tekintete alakítja, finomítja. Nyakkendőt kötök ma, mert olyanokkal fogok találkozni, akiknek ez számít. Tiszta a köröm? Hogyan áll a hajam? Mit fognak gondolni? Ez tehát a maszkok első közelítése. Elrejtőzhetünk mögéjük, vagy inkább beléjük csomagolhatjuk azt az önmagunkat, akit valójában nem zavar, ha gyászkeretes a körme, és otthon jobban érzi magát pólóban, dzsekiben.

Vannak azonban azok a megjelenési formák, melyek mozgatnak bennünket. Ezek bennünk vannak és irányítják cselekvéseinket. A férfisátorban nagy hatással volt gondolkodásunkra Richard Rohr ferences. Ő hívta fel a figyelmünket C. G. Jung archetípusaira, ősmintáira: a királyra, a harcosra, a szellemesre és a mágusra. Mi ezeket – tapasztalataink alapján – megtoldottuk a tanító, a vezető és az áldozat szerepével. Valójában ezek jelennek meg az életünkben.

A KIRÁLY

A bennünk élő király uralkodik, irányít, kormányoz. Törvényeket hoz és ítéleteket alkot. Ha egyensúlyban van, felelősséget vállal, ha zavart, önkényeskedik, és zsarnok lesz belőle. A sötét király a diktátor, aki környezetével és önmagával is agresszív – még nem nőtte ki gyermekkorát. Talán nem fogadták el, nem értékelték annak idején a szülei, vagy éppen anyja majomszerete jogositja fel arra, hogy mindent csak a saját nézőpontjából lásson. A jó király, a szuverén uralkodó átlátja a körülötte lévő világot. Összetartja birodalmának különböző részeit. Nagyon fontos, hogy milyen férfiak, apák, főnökök vagyunk. Mennyire vagyunk bizonytalanok a helyünkön. Aki mindig mást hibáztat, az érzi, hogy ő nem megfelelő, de ezt kivetíti. Aki nem tudja kiadni a feladatokat, az valószínűleg maga sem érti őket, inkább ő csinál mindent, és ideges lesz a túlterheltségtől. A jó király összehangolja önismereti törekvéseit, kedvteléseit, a családját, kenyérkeresetét.

A sorrend nagyon fontos. A Férfisátorban kiderült, hogy a férfiak többsége a munkáját teszi az első helyre, aztán a család következik, harmadik a lazítás és a hobbi, majd talán a végén jön még a magammal való foglalkozás. Ez eredményezi azt, hogy nem látjuk tisztán az összefüggéseket az életünkben. Elsősorban önmagammal kell tisztában lennem. Mi esik nehezemre, mi az, amit könnyű kézzel tudok elvégezni? Miért? Tudok-e változtatni, hogy jó törvényeket hozzak, és mikor kell ezeket felfüggesztenem? Ennek felismeréséhez tisztában kell lennem önmagammal, a vakfoltjaimmal, érinthezességimmel.

A HARCOS

A harcos a király segítője, mondhatnánk a jobb keze. Harcos nélkül a király egyedül áll a sakkasztalán, értelmetlen. A harcos a megvalósítás eszköze. Jelképe a kard, a

penge. Vág, határol, elválaszt. Nyaktiló, kard, kés, vagy szike. Hogy melyik, azt a helyzet dönti el, és ezt a király értelmézi. A bennünk élő harcos a feltétel nélküli önfeláldozás, az önmegtágadás, az önfeladás. Lovagok, szamurájok, hősök. Az ember ássa a kertet a délelőtti hőségben, és meginná egy hűvös sört. A harcos előbb befejezi az ásást. Aki abbahagyja, és megissza a sört, abban a harcos még puha. És a puha harcosra nem számíthatok krízishelyzetben. Márpedig krízishelyzetekben mutatkozik meg, ki vagy. Ott lefoszlanak rólad a tanult viselkedéseid. A jó harcos, a lovag, a szamuráj a király szavára az életét adja. Nem mérlegel, hanem várja a parancsot.

Az a harcos, akinek királya széthulló, sötét, maga is önkényes lesz. Zavarodottan csapkod, károkat és fájdalmat okoz másnak. Rossz és sötét célokot tűz ki. Harácsol, de nem tudja miért. Mint a háború után szélnek eresztett zsoldosok, martalócok, zsványok, rablók tesznek vezér nélkül. Az állandóan kötekedő, elégedetlen, kritikus és cinikus ember a sötét harcosnak a megjelenítése. Nem is szeretik a társaságát, viszont a magánya egyre dacosabbá teszi. Szenvedélybeteggé, függővé válhat. Állandóan agresszív vagy sportos programokat hajszol. Jó esetben maga is sportol, de sokan csak a sportesemények csatornáin csüggnék. Értelmetlenül durva viselkedést hoznak közénk. Valójában éheznek a szeretetet és a rendet.

A SZERELMES

A szerelmes archetípus bennünk van, aki miatt élvezni tudjuk az életet. Nem az, aki miatt ebédet főzünk, hanem aki miatt meg is terítünk, és fűszereket teszünk az asztalra. Az, akinek vannak ötletei, hogy hogyan legyen teljes az életünk. Ma ennek a túlburjánzását éljük, amikor minden falu, város, település lecsó-, kolbász-, tők – és levendulafesztiválokat tart.

Kétségbeesetten élvezni akarjuk az életet, a pillanatot. Kívánságvacsera a siralomházban is volt. Ha a királyunk nem találja az élet értelmét, belefeledkezik a haláltáncba. Evéssel vigasztalja magát, szeret sokat beszélni, hosszan, mindent Adám – Évától kezd. Elvárja, hogy figyeljenek rá. Nem zavarja, ha elkésik, és mindenből a legnagyobbat, a legfinomabbat veszi el egy vacsoránál – és elsőként.

Az egyensúlyban lévő szerelmes virággal ülteti be a pusztát. Tulipánnal díszíti a ládát, megépíti a székely kaput, és kihímez egy egyszerű kötényt. Pazarol a szépségre. Mert szeret élni, mert tud élni. Azért tud élni, mert azt is tudja, mi a fájdalom, és mi a halál. Szerelmes nélkül nincsen íze és illata az életnek, az csak taposómalom. Legyen bátorságod szerelmesnek lenni! Vállald a kockázattal, hogy ha vége lesz, fájni fog! Mert vége lesz a legnagyobb szerelemnek is, mert hogy külön születtünk, és külön halunk meg. De ezért elutasítani, félni attól, hogy belemenjünk, mert fájni fog, ha vége lesz – ez önmagunk megrablása. A fájdalom tanít.

Ezért nincsen beavatás fájdalom nélkül. Amikor elvisznek a határig. Jó társak visznek el. Azok, akiknek fontos vagy. Akik szeretnek. És ott magadra hagynak. És te beleszólhatod a magányba. Megkóstolhatod az egyedüllétet. Megszagolhatod a halált. Hideg van, sötét. Félsz, reszketsz, és kérdéssé válsz. Mi ez az egész? Mire van? Mire vagyok? Ezek csak szavak, összetört cserepei annak az edénynek, amelyből kortyolhatsz, ha odaértél. Mert volt, aki odakísért.

A VARÁZSLÓ

Csak az vihet oda, akiben ott él a pap. A mágus, a zsonglőr, a táltos, az udvari bolond, a szemfényvesztő, ➔

a szabadulóművész, Simon mágus rokonai – csak más a koncentrációjuk.

Vannak egészen híg szórakoztatást kínáló művészek, sztárok. Vannak, akik a világot jelentő deszkákon – decibelek ezreivel zsibbasztva a tömeget – másznak fel az égig érő paszuly magasba emelő szárára, hogy lezuhanjanak onnan kijózanodni. A családban, közösségben is ott élnek a nagy zsonglőrök, akiknek már a kérdéseit is gyanakodva hallgatod. Gyorsak és átvernek, és még büntudatuk sincs. Mondhatnánk, hogy az eltévedt varázsló alanyi hazudozó. Nincsen is igazi haszna abból, hogy becsap vagy nem mond igazat. Egyszerűen szüksége van arra, hogy bármi áron, de irányítsa a dolgokat. Még ha rossz is az irány. Önmagát akarja a középpontban tartani. Deleजनnek bennünket a média csatornáin az üres héjú celebek.

De vannak azok, akiket nem ismerünk, mert csendben élnek, és csak megtalálni lehet őket, mert nem török rád az ajtót. A pap, a mágus, a varázsló látja a dolgok mindkét oldalát. Éjszaka is látja a napot, és nappal sem feleli el az éjszakát. Látja a szomorúságban az örömet, a sikerben az elmúlást. Ő ismeri a könnyek varázserejét. Miért? Honnan? Ő volt az gyerekkorában, akit nem értettek, mert beszédhibás volt, őt csúfolták az elálló fülei miatt, vagy mert sánta volt. Ő már akkor tudta, mi a magány, hogy mi a félredobott szegletkő. Halálközeli hétköznapiak voltak, s ha nem pusztult bele, akkor szegletkő. A pap, a mágus így tanult meg a másiktól a szemével látni. Ő az, aki tud mozdulatlanul ülni. S ha megérkezel hozzá, kiderül, hogy éppen rád várt.

A TANÍTÓ

A papnak, a mágusnak nagyon közeli társa. A tanító árnyoldala az okoskodó, a megmondóember. Aki végig sem hallgatja a kérdést, már válaszol is. „Igen, én éppen így csináltam”, mondja, vagy „így akartam”, „emígy kell csinálni”. Megpróbálja megoldani helyetted, merthogy igazán ő sem tudja, hogyan kell, de ezt be nem vallaná. Sok ilyen apa és főnök van, akit aztán inkább meg sem kérdezzünk, ha bajban vagyunk. Valójában az bennünk a tanító, aki nem tanít, hanem tanulni lehet tőle. Az, aki láthatatlan, de környezete láthatóvá teszi. Amikor a gyermekedtől hallod viszsza a saját szavaidat, és rádöbben, hogy milyen szavakat használsz. Amikor szóvá teszed az elhajigált zoknikat, és fiad csodálkozva mondja, hogy te is úgy hajigálsz. És amikor rádöbben, hogy látnak és mit látnak a körülötted lévőek, akkor eldől, hogy ki vagy. Vállalod-e, hogy felelős vagy a tetteidért és a gondolataidért? Mert a férfi tanít. Azzal, hogy létezik, hogy van, hogy él. Ahogyan él. Megengedően, a másiktól teret adóan, vagy betölt mindent, s elfoglalja a legjobb helyet. Táplál, vagy megeszi az összes rántott húst, legalábbis amennyit bír. Folyamatosan beszél, okoskodik. Tanít... A környezete pedig menekül. Vagy legyint. Az igazi tanító: tanul. Folyamatosan. Mert kíváncsi. Érdeklődik a világra, fogékony a változásokra. Nem akar befolyással lenni, mégis hat a folyamatokra. Olyan férfi, akit észrevesznek, meglátnak és megkérdezik a fiúk. S ha őt kérdezik, néha már kérdés közben rájönnek, hogy mi a válasz. Követik.

A VEZETŐ

Az vezet, akit lehet követni. Mert tart valahová. Mondhatnánk azt is, hogy az vezet, akinek célja van, de az igazi vezetőt nem a cél, hanem az ok mozgatja. A célok ugyanis gyakran változhatnak, meghaladhatók. Az ok marad. És nem felülírható. Bennünk van, s nem előttünk. A vezető szenvedé-

lyes abban, amit tesz. A vezetőnek magas hőfoka van. Olyan magas, ami megváltoztatja a vezetettek kristályszerkezetét. Magára vonja a figyelmet, és mindenkire figyelmet fordít. A leggyengébbekre a legtöbbet. Mint családapa tud elől menni, és a legkisebbet, aki nem bírja a tempót, a nyakába veszi. Cégvezetőként nem foglalkozik a részletekkel, mert tudja, hogy vannak. Tudja, hogy mihez nem ért, és kit kell lelkesítenie a feladat megoldására. Tudja, mert benne van a félredobott szegletkő tudása. A túlélési mintáknak egész tárházát hordozza magában. Az út az üllő, a vezető a kalapács. A vezető halad. Ha megáll, akkor vagy alkalmatlan, vagy megérkeztek, itt van Kánaán. És akkor a következő lépés már más dimenzió. Az már nem az út, hanem a város, az ország. Más mintázata van. Más szerkezetet igényel. Ez nem az út. Amelyik vezető ezt nem érti meg, az feleslegessé vált, elveszett, és meg fogják ölni.

AZ ÁLDOZAT

A vezető útja és feladata véget ér az ígért földjének küszöbén, lásd Mózes példáját. Álmos vezér a Vereckei – hágóig kellett, hogy vezesse a magyar törzseket. Számára ott ért véget az út. És a vezető ott áldozattá válik. Nem léphet be. Áldozatával koronázza meg az utat és igazolja az út sikerét. Ma nem áldozzák fel látványosan a vezetőt. Valójában részenként, szeletenként fogy el. Mert az ember mindenképpen elfogy, kérdés az, közben táplál-e valakit. Átvették-e tőlem az életet? Átvehető volt-e az, ahogyan éltem? Érdemes volt-e arra, hogy ne vesszen el? Meghatározó kérdések ezek, mert csak az számít áldozatnak, aki tovább él. A többi csak lúzer, balek. Hiába hal meg látványosan, magánügy marad az esemény. Fontos és az ő számára meghatározó magánügy. Az áldozat hordozza azt az értéket, amely a halálával nem tűnik el. Hőreb hegyn a kos Izsák életét hordozta. Nem préda volt, hanem áldozat. József, amikor testvérei agyonverték, és bedobták a kútba, nem préda volt, hanem áldozat, mert a testvéri megbocsátást hordozta. Sokan vannak, akikről tudunk, még többen, akiknek a nevét sem ismerjük. Ezért él még az emberiség. Mert vannak, akik átvészelik és továbbviszik az értékeket.

Átvétel a Szív újságból

Dsida Jenő: Krisztus

Krisztusom,
én leveszem képedet falamról. Torz hamisításnak érzem vonalait, színeit, sohase tudlak ilyennek elképzelni, amilyen itt vagy. Ilyen ragyogó kékszeműnek, ilyen jóllakottan derűsnek, ilyen kitelt arcúnak, ilyen enyhe pirosnak, mint a tejbeesett rózsa. Én sok éjszaka láttalak már, hallgattalak is számtalanszor, én tudom, hogy te egyszerű voltál, szürke, fáradt és hozzánk hasonló. Álmatlanul csavarogtad a számkivetettek útját, a nyomor, az éhség siralomvölgyeit, s gyötrő aggodalmaid horizontján már az eget nyaldosták pusztuló Jeruzsálem lángjai. Hangod fájó hullámokat kavart, mikor a sok beszéd után rekedten újra szólani kezdted. Megtépített és színehagyott ruhádon vastagon ült a nagy út pora, sovány, széltől-naptól cserzett arcodon bronzvörösre gyúlt a sárgaság s két parázsló szemedből sísteregve hullottak borzas szakálladra az Isten könnyei –

Hittel olvasni az Evangéliumot. Mit jelent ez? Hinni, hogy mindaz kétezer évvel ezelőtt történt, történelemkönyvként kezelni, annyi hitelt adni neki, mint bármely komoly történelemkönyvnek?

Az Evangélium sokkal több mint történelem. Profécia, kinyilatkoztatás. Az Evangélium azt tárja föl nekünk, ami ma történik és mindig is történni fog. Az Evangélium világosság a mi életünknek, minden élőknek. Nekünk is segít ráébrednünk, hogy Isten emberre lett és itt lakik közöttünk.

Az Evangélium? Az az Isten, aki jön, hogy közöttünk lakjék. Isten mindig az emberek között lakik. „Veletek vagyok minden nap...” Isten mindig ugyanaz: szeret, tapintatos. Senkire rá nem erőszakolja magát, de kínálja magát, hív, szólít és szól. Könnyű úgy tenni, mintha nem hallanánk. Oly könnyű Őt elhallgattatni!

Es az emberek is mindig ugyanazok: nehézkesek, nemtörődők, szórakozottak, faképuék, és nagyothalók. Szemére vetik Istennek, hogy hallgat, de lusták ahhoz, hogy meghallgassák.

Az Evangélium föltárja mi fog mindig is történni: hogyan működik az Isten mifelénk, és mi hogyan viselkedünk Vele szemben. Hogy kezel Ő minket, és mi hogyan kezeljük Őt. Hogy kezeljük le...

Az Evangéliumban a mi életünk van előre megmondva, profétálva, meghirdetve. Nyisd ki az Evangéliumot és nézd meg magadat. Tanuld meg éppen mivel foglalkozol. „Bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek.”

Nem tudjuk mit teszünk. De tudhatnánk. Tudnunk is kellene. Van Kinyilatkoztatásunk. Engedjük az Evangéliumnak, hogy kinyilatkoztasson minket. Majd csak meglátjuk magunkat az Evangéliumban, akkor kezd majd szólni hozzánk a Könyv.

Tükör az Evangélium. Tudjuk, hogyan kell egy tükröt használni. Magunkat kell néznünk benne.

És különös. Nem így szokták használni az Evangéliumot. Néznünk benne – másokat. Méltatlankodunk a zsidók hitelenségén: képzeld Isten szolt hozzájuk és ők nem hallgatták meg! Hogy lehet valaki ennyire vakon érzéketlen!

Amikor nyersen őszinte Klodvignak fölolvasták a kinszenvedés történetét, sírva fakadva fölkiáltott: Hej, ha én ott lettem volna derék frankjaimmal, bezzeg nem így történt volna! Hej, pedig ő még százszor gonoszabb dolgokat művelt összes frankjaival együtt!

Rabolt, gyilkolt, gyűjtogatott, fosztogatott, özvegyeket és árvákat. De amikor elébe tartották az Evangélium tükrét, hogy magára ismerjen, hogy észrevegye mit művel, akkor csak másokat látott és azokon botráncozott. Bagoly mondja verébnek, hogy nagy a feje. Evangéliumi szóval: a mások szemében található szálka, meg a magunkéban a gerenda.

És mi nem így járunk-e?

Tegyünk egy hirtelen próbát. Ismerjük a magvető példabeszédét. Krisztus Urunk ebben azt mondja, hogy ha az Isten Igéje még nem alakított át minket, az nem a mag hibája! A mag termékeny, életet adó, hatékony. És nem is mindig a mag elvetőjének (prédikátornak) a hibája. Minden attól függ, milyen talajra hullik.

Aztán ahelyett, hogy szokásunk szerint a prédikálónak a lelkiismeretét vizsgálnánk (nem volt-e túl hosszú, szokottnál unalmasabb, nem mondtott-e ellent magának, nyelvezete nem volt-e túl pongyola), egyszer vizsgáljuk meg a hallgatóság lelkiismeretét és kérdezzük meg, miért marad az Isten Igéje gyümölcstelen bennünk: Négyfajta hallgató van.

Négyféle talajra hull az Ige.

Először az országút. Kemény, áthatolhatatlan, viharálló, a megszokás aszfaltja hézagmentesen borítja. Rájuk hull a mag, de páncéljukat nem sérti meg. Annyi prédikációt hallottak és egyik sem változtatott rajtuk. Nem éhesek az Isten Igéjére. Ki az a szegény, aki idejön valami kis világosságot keresni, valami táplálékot amire szüksége van élete folytatásához? Kinek van akkora hite, hogy elhiggye, hogy Isten szól hozzá, és szívét próbálja megérinteni?

A második fajta a felületesek szakosztálya. Érzékenyek és lelkesedők, de nincs bennük mélység. Nem ismerik magukat, és nem is látják, Isten Igéjének mennyire állnak ellen szokásaik, önzésük, állhatatlanságuk révén. Sohasem vették maguknak a fáradságot, hogy kiszedegessék magukból a köveket, melyek elfojtják a magot. Könnyen begerjednek és azt hiszik megtértek. Ha egy könnyet ejtenek, úgy gondolják, óriási erényt gyakoroltak. Mindent bevesznek amit mondanak

nekik, és semmi sem marad meg. Gyorsan elmondják másoknak azokat a gondolatokat, amik bennük dolgozni kezdenek, és így tehermentesítik magukat ahelyett, hogy belehatolnának. Elhengeznek mindenkinek a szónokkal („haláli jó volt!”) de mivel jó adag hiúság volt bennük, és nagy érdemüknek tartják, hogy ezt a szónokot fölfedezték, meghallgatták és helyeselték, úgy gondolják több tennivalójuk nincs a hallottakkal.

A harmadik fajta mélyen fölászott termékeny föld, ahol a mag tudna teremni. Ezek a meggondolt jellemelek, a művelt lelkek. Mégis sietnek elfojtani a magot, mert félnek, hogy föléljük kerekedik. Elkápráztatják magukat millió elfoglaltsággal és tennivalóval, és így jelen életüket elég zsúfoltnak találják. Annyi mindenfélével foglalkoznak, hogy az Istennel már igazán nem tudnak foglalkozni. Túlságosan intelligensek ahhoz, hogy az evangéliumi szó egyszerűsége előtt meghajoljanak. Mindig találnak ellenvetést, ellentmondásra okot, valami fonákságot, amin aztán kacagni lehet, valami kifogást, hogy ne törődjenek vele. Azalatt hogy hallgatják, a prédikálóval szellemi játszmát folytatnak, melynek mindig ők a győztesei.

Ezek a legrosszabbak: szándékosan érzéketlenek, gőgjük töviseit szántszándékkal növesztik, hogy elfojtsák a jó magot, mert ha az megfog, akkor meg kellene változniuk. Végül melyik lesz az a jó föld, mely mohón befogadja és termést is hoz, meg is növeszti? Melyik az a talaj, ahol az Isten Igéje gyümölcsöt hoz?

Nem félek kimondani: azok közületek, akik az előző három kategória valamelyikében magukra ismernek.

Igen, nem azok akik mások kritizálásában örömmel részt vesznek és elégedetten várják, hogy őket földicsérjék.

Hanem azok, akik meglátják magukat az Evangélium tükrében, magukra ismernek. Ez és ez vagyok, rólam van szó! Magukra veszik, magukba veszik, engedik, hogy beléjük hatoljon és dolgozni kezdjen bennük. Engedik, hogy megkérdőjelezze őket, hogy kiforgassa őket magukról alkotott jó véleményükből, és megszerzett harcállásaikból. Úgy fogadják, mint kinyilatkoztatást, mint Isten személyes üzenetét. Hagyják, hogy ítéljen fölöttük az Isten Igéje, hogy az majd el ne ítélje őket az utolsó napon.

Akkor mély gyökeret ereszt, kihajt, megéri és pazar gyümölcsöt hoz.

Folytatjuk.

Így lesz a hip-hop Isten dicséretére

Sokat látott már a világ a híres, csillogó díjátadó ünnepségeken, ahol próbálják egyre túlcitálni egymást a hírességek. De Chance the Rapper egészen mással vonta magára a figyelmet a napokban tartott Grammy díjátadón: hitéről vallott és Istent dicsőítette.

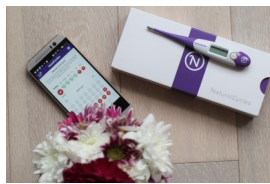
- Dicsőség Istennek! - kiáltott fel a legjobb új előadónak járó arany gramofon átvételekor a népszerű zenész, aki 7 jelölésből 3 díjat vihetett haza. - Az Úr nevének dicséretére állítom ezt a győzelmet. Meg szeretném köszönni Istennek az édesanyámat és az édesapámat, akik fiatal korom óta támogattak engem. Meg szeretném köszönni Istennek, hogy ilyen nagyszerű emberekkel vesz körbe engem.

De még ennél is tovább ment: az est során fellépett a gálán, ahol Istent dicsőítő dalt énekelt egy gospel kórusral a háttérben.

Fogamzásszabályozás telefonos applikáció segítségével

Elkészült az első termékenységi telefonos applikáció!

Elina Berglund svájci atomfizikus fejlesztette ki az első, természetes termékenységi ciklusokon alapuló telefonos alkalmazást, amely segítségével a termékeny és nem termékeny napokat megkülönböztetheti a használója. Ez az első olyan applikáció, amelyet nemzetközileg is legalább olyan hatékonynak ismernek el, mint a fogamzásgátlás egyéb módszereit.

Hihetetlenül izgalmas, mondja az alkalmazás megalkotója, hogy van már egy olyan jóváhagyott alternatív módja a hagyományos terhesség megelőzési módszereknek, és az is, hogy lehetséges a gyógyszerek helyettesítése a technológiával.

A Natural Cycles applikáció többet is ad, mint egy hagyományos fogamzásgátlási segédlet: a nők megismerhetik a testüket, egyedi ciklusukat és termékenységüket.

Miért? Mert...

A történet marad, a forma változik.

Nézd meg a szemeidet! Egyedülálló vagy. Én teremtettelek. Tiszta, összetett vagy. Életet adok neked mindennap. Szeretlek.

De valami történt...

Más dolgok után kutatunk, hogy betöltsük az ürességet. Csak zuhannak a tényérok, hervad a rózsza, és máshol keressük az életet...

A Ferences Rendtartomány online közösségi felületén megosztott videó

rólunk és a jól ismert történetről:

<https://www.facebook.com/pg/ferencesek.hu/videos/>

Könyvolvasásra ítélték vandál fiatalokat

Példás - egyben eleddig talán példa nélküli - büntetést szabott ki öt tinédzserre egy amerikai bíróság.

Egy történelmi jelentőségű iskolaépületre firkáltak rasszista és antiszemita graffitiket a 16-17 évesek, akik cserébe olyan büntetést kaptak, ami remélhetőleg egész életüket megváltoztatja - adta hírül a New York Times.

Mert mit használna, ha börtönbe zárnák őket, pénzbüntetést kapnának a szüleik, ezektől aligha javulnának meg - gondolta a bírónő, aki az általuk elkövetett cselekménnyel szorosan összefüggő ismeretbefogadásra ítélte a tizenéveseket.

35 könyv közül kötelesek 12 olvasmányt kiválasztani és a következő év egyes hónapjaiban egy-egy kötetet kiolvasni, majd arról fogalmazást írni. A művek holokausztról, színes bőrűekről szólnak, így a fiatalok alaposan megérthetik, mit műveltek.

Közösségi összefogással állították helyre a megrongált épületet

Az elkövetők gazdagabbak lettek egy kötelező látogatással a Washington-i Holokauszt Múzeumban, de nem-fakultatív jelleggel várja őket a Smithsonian Museum of American History is, ahol japán-amerikai internáló táborok világával ismerkedhetnek meg közelebbről.

Le a kalappal Avelina Jacob bírónő salamoni bölcsessége előtt!

Keresztény banda zenélt Trump elnök beiktatásán

Mit nem adna számos magyar polgár, ha élőben láthatná a Piano Guys tagjait zenélni. Az amerikaiak szerencsésebbek nálunk, legalábbis azok, akik a helyszínen köszöntötték az USA új vezetőjét.

Világszerte rendkívüli népszerűségnek örvend az amerikai mormon hívőkből álló The Piano Guys, akik főként videóik internetes közzétételével szereztek maguknak hírnevet (hazánkban legalábbis). Az aligha állítható, hogy a hűvös csütörtöki délutánon élőben hallhatta volna őket a tengerentúli nagyrémű, hiszen erősen playback szagot áraszt a performansz, de a jelenlétük így is élmény és üzenet lehetett.

A "zongorás srácok" a One Direction együttes egyik dalának feldolgozását adták elő, ami itt tekinthető meg élvezhetőbb kivitelben (56 millió megtekintésnél jár e sorok írásakor a videó, ki tudja, miért):<https://www.youtube.com/watch?v=0VqTwnAuHws>

A banda hitvallást is megfogalmazott, amely honlapjukon olvasható:

Hisszük, hogy az életünk célja a boldogság. Hisszünk benne, hogy a boldogsághoz vezető legjobb út Jézus Krisztus tanításának követése és hogy jobban szeressük egymást, mint saját magunkat.

Hítünk szerint a család a legfontosabb.

Hisszük, hogy mindannyian Isten gyermekei vagyunk, aki nagyon szeret minket.

Hisszünk benne, hogy a jó zene örömet adhat, inspirálhat, kiteljesíthet.

Bobby McFerrin szavaival élve meggyőződésünk, hogy aki csak egyféle stílusú zenét hallgat, olyan, mintha egész életünkben a lakásunk egyetlen szobájában élnénk.

A minél több nevetésben hiszünk - amennyi csak belefér az életünkbe.

Forrás: SZEMLELEK blog

Kokó: Szükség van rá, hogy időnként találkozzunk önmagunkkal

Kovács István olimpiai bajnok ökölvívőnk is részt vesz a Mária Maratonon, amely Mariazell és Csíksomlyó között nyújt lehetőséget a résztvevőknek és az érdeklődőknek egy igazán különleges zárandoklatra.

– Milyen céllal kapcsolódsz be ebbe az 1300 kilométeres maratonfutásba? – Meglepetésként

ért a szervezők felkérése, hogy én is induljak ezen a sporteseményen. Kétségkívül sokat futok az utóbbi években, triatlonokon, maratonokon veszek részt, a futás az életem fontos része. Ez a Mária Maraton egy szép zárandokútnak, igazi spirituális utazásnak ígérkezik, ezért nagyon megtetszett a lehetőség, hogy ha nem is a teljes távon, de annak egy részén a futásba bekapcsolódva magam is elmerüljek ennek a lelki utazásnak az örömeiben, s erre másokat is meghívjak.

– Miért javasolod a részvételt ezen a versenyen? Bár talán nem is klasszikus futóversenyről van szó...

– Valóban, a Mária Maraton nem a versenyről szól, nincs is célkapu, nincs időmérés. Vannak ugyan kritériumok, meg van határozva például az útvonal, de az igazi lényeg az, hogy aki részt vesz, az találkozzon önmagával és találkozzon a helyiakkal a különböző kísérőprogramok révén. Magyarország gyönyörű tájait érinti ez a 30 napos maraton, fantasztikus terepeken lehet majd áthaladni, ez az osztrák kezdő szakaszra és Erdélyre is igaz. Nincs ellenfél tehát, helyette az élményeken, a találkozáson, a megtisztuláson van a hangsúly. Abban bízhatunk, hogy aki célba ér, vagy akár egy rövidebb szakaszt teljesít, nem fáradtabb, hanem ellenkezőleg, felfrissültebb lesz, mint előtte volt.

– A rendezvényt meghirdető sajtótájékoztatón szóba került, hogy sokan lelki válsággal küzdenek. Alkalmas lehet szerinted a futás, akár ez a maraton az ilyen válságok megoldására?

– Nem mernék határozottan igennel felelni, mert nem vagyok, nem is voltam soha igazán mély lelki válságban. A sportban nőtem fel, ez az életem része, ennek köszönhetően erős önismerettel rendelkezem, nem élek kétségek között. Viszont nekem is szükségem van rá, hogy időnként elmélyed-

jek, rendet rakjak a lelkemben.

Vitathatatlan, hogy értékválság van az országban, kevés ember mondhatja el magáról, hogy boldog az élete. Biztosan állíthatom, hogy aki sportol, az jó úton halad, hiszen számos sikerélmény éri az ilyen embert, sok pozitívummal gazdagodhat minden sportoló.

– Az általad a legmagasabb szinten űzött sportág, a bokszt felvet egy érdekes dilemmát, talán mások is megkérdeztek már erről: hogyan fér össze a másik kiütése, megverése az előbb említett lelki úttal, a pozitív értékekkel?

– Amíg valaki nem próbálja ki az ökölvívást, kívülről nézve valóban a verés, az erősebb fizikum diadalmaskodása tűnhet a bokszt lényegének. Aki azonban igazán komolyan űzi ezt a sportágat, az tudja, hogy nem erről szól az egész – az önvédelem nemes művészetét gyakorolják az ökölvívók. Önismeret, problémamegoldás terén egyedülálló lehetőség rejlik benne. Emiatt sosem jelentett lelki problémát számomra mások legyőzése, ahogy azon nagyon kevés alkalommal sem estem kétségbe, amikor engem győzött le az ellenfelem. Az ökölvívók többsége – most a bajnoki szintről beszélek – mély lelki életet él. Pályánk során félelmekkel, kétségekkel találkozunk, ez is indokolhatja, hogy sok profi ökölvívó mélyen vallásos. Nem az a cél, hogy bántsuk a másikat, hanem hogy versenyezzünk vele.

– Jó ideje aktuális téma a közéletben az olimpiarendezés ügye, amely sajnos erős politikai jelleget is kapott. Ez utóbbi tényről függetlenül vajon egy ekkora sportrendezvény fel tudná-e rázni az ország lelkét, ellene hatva az említett értékválságnak?

– Szerintem ez nem kérdés. Olimpiai bajnok vagyok, örökös élsportoló, ezért is meggyőződésem, hogy támogatni kell egy hazai olimpia megrendezését. Bár rengetegen nyilvánítanak véleményt a várható gazdasági hatásokról, szerintem százas nagyságrendű azok száma ebben az országban, akik tényleg képesek reálsan átlátni, kiszámolni, hogy anyagilag megéri-e egy olimpia megrendezése Magyarországnak. Fontosabbnak tartom felismerni, hogy vannak olyan országok, amelyek nem GDP-ben, hanem boldogságban mérik önmagukat. Hiszem, hogy boldogabb lehetne Magyarország egy olimpia megrendezésével, de ehhez arra is szükség volna, hogy képesek legyünk a cél érdekében mindannyian egyazon irányba nézni, a politikai viták helyett. Abban a reményben élek, hogy ha elnyernék a rendezés jogát, rendkívül pozitív hatással lenne egy olimpia erre az országra, de csak akkor, ha hiszünk is benne.

Beszélgetőtárs: Gégény István
Szemlélek blog

Hippói Szent Ágoston

Ne sírj azért, mert szeretsz.

A halál nem jelent semmit.

Csupán átmentem a másik oldalra.

Az maradtam, aki vagyok,

És te is önmagad vagy.

Akik egymásnak voltunk,

Azok vagyunk mindörökre.

Úgy szólíts, azon a néven,

Ahogy mindig hívtál.

Beszélg velem, ahogy mindig szoktál,

Ne keress új szavakat.

Ne fordulj felém ünnepélyes, szomorú arccal,

Folytasd kacagásod, nevessünk együtt,

Mint mindig tettük.

Gondolj rám, kérj, mosolyogj rám, szólíts.

Hangozzék a nevem házukban, ahogy mindig is

Hallható volt, ne árnyékolja be távolságtartó patos.

Az élet ma is olyan, mint volt, ma sem más.

A fonalat nem vágta el semmi,

Miért lennék a gondolataidon kívül...

Csak mert a szemed nem lát...

Nem vagyok messze, ne gondold.

Az út másik oldalán vagyok, lásd, jól van minden.

Meg fogod találni a lelkemet, és benne

Egész letisztult szép gyöngéd szeretetemet.

Kérlek, légy szíves...ha lehet, töröld le könnyeidet,

És ne sírj azért, mert annyira szeretsz engem.

Szösszenetek

Klaus Douglass:

Minden út az első lépéssel kezdődik

Minden út az első lépéssel kezdődik. Az első lépés azért olyan fontos a hit szempontjából is, mert azt az alapvető döntést jelzi, hogy mostantól Istennel akarunk élni. Egyetlen út sem ér véget azonban az első lépéssel. Annak a döntésünknek, hogy Istennel akarunk élni, napról napra, sőt gyakran óráról órára meg kell ismétlődnie.

Egy keresztyénné vált ember elment a lelkészéhez, és azt mondta neki: „Tiszteletes úr, sokkal egyszerűbben képzeltem el mindent. Azt gondoltam, ha keresztyén leszek, egy csapásra megoldódik minden problémám, de semmi ilyesmiről nincs szó! Ellenkezőleg: most egy problémámmal több van! Korábbi életem küzd azzal az új élettel, amit most folytatni akarok, és nekem úgy tűnik, minden más vagyok, csak nem mintaszerű keresztyén. Olyan ez, mintha két macska harcolna a lelkemben, egy fekete meg egy fehér, és nem vagyok biztos abban, melyikük fog győzni.” - „Ez attól függ”, válaszolta a lelkész, „melyiket eteti jobban”.

Hogyan él a keresztyén?

A keresztyén kedvesebben néz - úgy, mint Jézus. A keresztyén nagyobb szívvel ad - úgy, mint Isten. Tisztább nyelven beszél - úgy, mint Krisztus. Készségesebben szolgál - úgy, mint Jézus. Nagyobb hittel jár - úgy, mint az Úr. Agapé szeretettel szeret - úgy, mint a Mennyei Atya. Lelki módon gondolkodik - úgy, mint Krisztus. Együttérzéssel észreveszi mások szükségleteit - úgy, mint Jézus. Szeretettel gyógyítja mások sebeit - úgy, mint a Mester.

A keresztyén csak akkor képes mindezekre, ha Jézus uralkodik az életében.

Minden ember **bűnös**. Minden ember szenved a többiek bűnei miatt.

Aki tovább hártja a feszültségeit másokra, az **Pilátus**.

Aki bosszút áll értük, az **Barabás**.

Aki azonban elszenvedi, az **Krisztus**.

Aki számítóan épít a többiek gyarlóságára, az **farizeus**.

Aki a gazembereket érdekből védelmébe veszi, az **írastudó**.

Aki a véltlen áldozatokat bűnbakká teszi, az **főpap**.

Aki még kérkedik saját hitványságával, mert megteheti, az **Heródes Antipás**.

Aki pedig mindezt hallgatólagosan törvényesíti, az a **csőcselék**.

Aki azonban a képmutatást leleplezi, és az igazi bűnt néven nevezi, az **Krisztus**.

Minden ember maga is bántja bűneivel a többieket.

Aki fel sem fogja, mennyi szenvedést okoz másoknak, az **Nagy Heródes**.

Aki könnyen veszi, hogy bűneivel a Szent közelébe kerülhetett, az a **balator**.

Aki szenved bűneitől, és szeretne szabadulni, az **vámszedő, parázna nő és bűnös**.

Aki megbánja bűnét és újat kezd, az **Zakeus**.

Aki nem tud mit kezdeni a bocsánattal, az **Júdás**.

Aki azonban a feltétel nélküli bocsánatot adja, az **Krisztus**.

(ismeretlen)

Elszalasztott lehetőségek...

Az apa fáradtan tér haza a munkahelyéről, és leroskad a fotelbe. Hétéves kislánya jön oda hozzá, és megkérdezi:

- Mondd Apa, neked mennyi az órabéred?

Az apja haragra gerjed:

- Miért kérdezed?! Csak nem valami hülye játékot akarsz megvetetni velem? Azonnal mars a szobádba!

A kisfiú szemébe könnyek jelennek meg, de illedelmesen felmegy a szobába, és becsukja maga mögött az ajtót.

Ahogy az apa ül a fotelben, még forronganak benne a nap eseményei, ahogy a főnöke megint újraíratta vele a prezentációját, ahogy a kollégája 3 nappal a projekt vége előtt elment betegállományba... Kezébe temeti az arcát.

"Mikor lesz ennek vége?" - kérdezi magától.

Aztán eszébe jut a gyerek. "Talán nem kellett volna így bánnom vele..."

Lehet, hogy csak egy ártatlan kérdés volt, és én értettem félre, azért mert úgy érzem, a környezetemben már mindenki rajtam élősködik." - gondolja magában, és elindul felfelé a lépcsőn. Benyit a gyermek szobájába, ahol a fia a földön kuporogva játszik magában.

A fiú felnéz, és újra megkérdezi:

- Apa, neked mennyi az órabéred?

- Négy dollár fiam.

- És tudnál nekem adni két dollárt?

Az apa gyanakvó tekintettel ránéz a fiára, és azon töpreng: "Remélem nem valami játékot akar venni belőle magának..." Majd meg is kérdezi tőle:

- Mire kellene neked az a két dollár?

- Mindjárt megmutatom! - mondja a gyermek sejtelmes mosollyal az arcán.

Apja előveszi a két dollárt, és odaadja a fiának. Mire a fiú benyúl a takarója alá, és előveszi a spórolt pénzét. Elkezdi összerakosgatni az aprót, ami összesen két dollárra jön ki. Hozzáteszi a most kapott másik két dollárt, és boldogan az apja felé nyújtja:

- Apa! Most, hogy kifizetem neked, tudsz velem is tölteni egy órát, hogy együtt játszunk?

Néhány évvel ezelőtt beszélgettem egy igazán gazdag emberrel, aki a következőt mondta nekem, ami alapjaiban megváltoztatta a gondolkodásomat: "Bármit megtehetek, amit csak akarok. Illetve... egy dolgot mégsem: A 22 éves lányomat már nem tudom visszaültetni a hintába, hogy játszassak vele."

Reinhald Stecher:

Szenvedéstörténet Lukács szerint

Ne értsük félre, nem Lukács evangélista szenvedéstörténetéről van szó. Ez a Lukács egy hegyi iskola harmadik osztályának 8 éves tanulója. Megvolt az a védőszentjével közös tulajdonsága, hogy lelkesen és szemléletesen tudott előadni. Ebben annyira remekelt, hogy a fiút hallgatva elismerően pillantottam a fiatal tanítónőre. Gyermeknek csak akkor tudnak történeteket jól elmondani, ha azt előbb valaki az ő nyelvükön, érdeklődésüket fölkelte elmeséli nekik. A képekkel való elárasztás ellenére sincs minden gyermeknek jó elbeszélőképessége.

Az osztályban csend volt, amikor a kis Lukács belekezdett a szenvedéstörténetbe. A völgy fölött ragyogó nap besütött az egyik ablakon, fénysugara éppen a katedrán lévő feszületre esett. A többi ablakon át a hegynek fenyegetően sötétszürke, szakadékös, sziklás oldalát lehetett látni, amely meredeken emelkedett a falu házai fölé. Ehhez az órához jól illett mindkettő, a sötét sziklafal is, meg a ragyogó nap sugar is.

A kis evangélista már a Golgotánál tartott elbeszélésében, és őszinte haraggal beszélt a sok kegyetlenségről, amellyel Jézust gyötörték. Lehetett látni rajta a felháborodást. Azután a két lator következett, akik valójában fanatikus politikai terroristák voltak, amilyen ma is sok van a Közel-Keleten meg máshol.

"A kettő közül az egyik egészen vad volt - állapította meg Lukács -, és azt mondta Jézusnak: Ha valóban te vagy a Messiás, szállj le a keresztről, és akkor... - itt kis szünetet tartott, azután villámló szemmel folytatta -, akkor összeverjük őket!"

Mind az elbeszélőn, mind pedig kis hallgatóin látni lehetett, hogy számukra rendkívül rokonszenves lett volna a nagypénteknek ilyen fejleménye. Egy pillanatra én is élvezettel hallgattam, és az elagyabugyált főpapokra meg a

főlofozott római katonákra gondolvam nem szívesen váltam meg a szenvedéstörténetnek ettől a változattól. Igazán szép lett volna összeverni az egész bandát ott a kereszttal. De Lukács azután jámborabb útra tért elbeszélésében, és a golgotai történetet teljesen helyesen, hitelesen fejezte be. Az "összeverés" szónál mindenesetre nem merem a tanítónőre pillantani, mert egyikünk sem tudta volna visszafogni nevetését. Ezzel várnunk kellett a tanári szobáig, különben elrontottuk volna a történethez illő hangulatot.

Úgy vagyok vele, hogy sokkal többet kell gondolkodnom gyermeki megfogalmazásokon, mint nagyon okos szövegeken. Ez onnan ered, hogy a gyermeki szavak őszinték, félreérthetetlenek, és azt mondják ki, ami a gyermek szíve mélyén van. Nagyon gyakran a naivságnak és a mélységnek elbűvölő keverékei. Így jártam a hegyi iskola kis Lukács evangélistájának szövegével is. Szavai - "szállj le a keresztről és akkor összeverjük őket" - nem mentek ki a fejből. Vajon a kereszténység történetében csak egy iskolásfiú fantáziájára korlátozódott ez az elképzelés?

Ugyanezen a nyáron Provence-ban jártam. Meglátogattam a keresztes vitézek híres templomát Aigues Mortes-ban, abban a városban, amelyet a francia király a keresztes hadjáratok idején a hajóhad kikötőjének, támpontjának rendezett be. A templom most is éppen úgy áll, mint amikor épült: sötéten, értelmetlenül, céltalanul. A tenger is visszahúzódott tőle. A templomba belépve nem érzi az ember, hogy Isten házában van. Még szinte hallatszik az oszlopokon és a falakon függő kardok csörgése, a pánccélingek zöreje. A templomteret betölti a földre dobott pajzsok csattanása, és a boltozat felől szinte most is visszhangzik a csatakiáltás: "Dieu le veut!", Isten akarja. Fülemben azonban a hegyi iskolában hallott szavak

hangzanak: "Szállj le a keresztről, és akkor összeverjük őket!" A hegyi beszéd és az irgalmas szamaritánus szellemének fuvallatát Aigues Mortes templomában nem lehetett érezni.

Ugyanabban a városban az egyik sarkon hatalmas torony áll, a "Tour de Constance", az állhatatosság tornya. Egy 18 éves lányt 32 éven át tartottak itt börtönben, mert hitét nem akarta megtagadni. A falba belekarcolta a "resister" - ellenállni - szót.

Valamivel később az avignoni pápai palota előtt jutott eszembe a kis Lukácsnak a bal lator szájába adott mondata, azután pedig a hercegérsek váraiban, a vesztőhelyek, tömlöcök és kínzókamrák látán. Mindezeket azért készítették, hogy - úgymond - Jézus ügyét szolgálják. De a világ Megváltója mindezeket az építményeket még jobban megőrizte volna, mint a jeruzsálemi templom falait...

Újra és újra találkozunk a szent - de mégsem szent, mert a Megváltó üzenetét félreértő - hatalom tanúival. Jézus másképpen akarta megnyerni a szíveket. Tudom, hogy régi korokat nem szabad a mi időnk mértékével mérni. Mégis azt gondolom, hogy a kis Lukács a "vad" lator szájába adott javaslatával olyasmit mondott ki, ami ott szunnyad a lelkünk legmélyén, és mindig új életre kel: a kereszténység és az erkölcs kis köpenyébe burkolódzó erőszakot. Az erőszaknak nem kell mindig ilyen keménynek lennie. Az "összeverésnek" sokkal finomabb formái is vannak. De akármi is az eredete, első látásra mindig egyszerűbb, mint a megnyerés, a meggyőzés, az érvelés és a türelem.

Egyébként arra a kérdésre, hogy Jézusnak tetszett volna-e az "összeverés", a kis Lukács mindjárt elismerte, hogy az eldöngetett, jól elpáhol katonák nem egészen feleltek volna meg Isten üdvözítő tervének: "Jézus egész tömeg angyalt tudott volna odahívni", vélte. Ez mégiscsak szép lett volna. Ki vehetné rossz néven egy nyolcéves gyermek megállapítását, ha olyan sok nagy méltóság, koronás fők és tudós emberek sem voltak nála okosabbak?

Egy nemesember hagyatéka

Egy bizonyos hegyi faluban évszázadokkal ezelőtt egy nemesember azon gondolkodott, hogy milyen örökséget hagyjon a falu lakóinak.

Végül eldöntötte, hogy templomot épít hagyatékként. A templomépítés tervét titokban tartotta egészen a befejezésig. Amikor az emberek összegyűltek, csodálkoztak a templom szépségén és tökéletességén.

Sok dicsérő megjegyzés után egy jó megfigyelő megkérdezte: "De hol vannak a lámpák? Miként világítják meg a templomot?"

Anélkül, hogy válaszolt volna, a nemes rámutatott a falon lévő lámpatartókra, aztán minden egyes családnak adott egy lámpát, hogy vigyék magukkal az istentiszteletra és függesszék fel a falra: "

Valahányszor itt vagytok, az a hely, ahol ültök, világos lesz" - felelte a nemesember." Amikor pedig nem leszték itt, az a hely sötét lesz. Amikor távol maradtok a templomtól, Isten házána bizonyos része sötétben marad."

Vajon a mi lámpásunk meg van gyújtva? Azon a helyen világítunk ahová Isten helyezett minket? Ha a megfelel? helyen világít életünk akkor igazi a mi Krisztus várásunk.

Keresztény Édesanyák Szent Mónika közössége nagyatádi csoportja életéről

(II. rész)

A zalakarosi Isteni Irgalmasság templomának meglátogatására október 14-én került sor, Háda László plébános úrral történt előzetes megbeszélés alapján.

2007. október 5-én tartották meg az első „zarándoklatot” az ország első és egyben egyetlen Isteni Irgalmasság templomában. Azóta minden hónap második péntekén engesztelő napot tartanak. Eddig 84 zarándokcsoport látogatta meg a templomot, látogatásunkkor dr. Fodor János devecseri plébános mutatta be a szentmisét 5 paptestvér társaságában, a szentmise előtti ájtatosságon diakónusok közreműködésével rózsafüzért imádkoztunk, majd a kántor részvételével keresztúti ájtatosságot végeztünk, miközben az atyák a nagyszámú résztvevők gyóntatását végezték.

A szertartások végén a nagyatádi csoportot (tizenhatan voltunk), Háda plébános úr külön köszöntötte és bemutatta a templomot röviden ismertette annak történetét.

A templom alapkövetételére 2004. november 27-én került sor. A templom felépítésének anyagi alapját Gyimesi Vilmos atya felajánlása tette lehetővé, életének megtakarított pénzét egy új templom felépítésére szánta, cserébe csak annyit kért Balás Béla megyéspüspök atyától, hogy ebben az új templomban tarthassa meg gyémántmiséjét. Erre 2005. június 16-án került sor, a 83 esztendőes atya legnagyobb boldogságára. A templom felszentelése 2006. április 23-án történt, de ekkor még a templom üresen állt, újabb 5 évnek kellett eltelnie, hogy a templom belső berendezései is elkészüljenek. A templom tervezését Ripszám János és Hent László végezte. Hent László nagyatádi származású, oroszlánrészt vállalt a munkában – főoltárképeinek elkészítése, használatbavételi engedély ügyeinek kezelése, villámhárító... stb. Az Isten irgalmasságát művészileg kifejezni nehéz. Hent mérnök úr javaslatára Huszár Ferenc pécsi grafikus művész, a Pécsi Ciszterci Gimnázium tanárát kérték fel a munkára. Különös mód; Isten alkotásaiból fiának feláldozásából és az Oltáriszentségben velünk maradásából következtethetünk Isten irgalmasságára.

Az oltár két egységből áll:

A középső egység az Oltáriszentség tartót öleli körül (égő csipkebokor, vérehulló fecskéfű, bogáncs, mályva és árvacsalán, kamilla, ökörfark kóró), amely a csúcsponton lévő kereszt felé ívesen szűkül.

Az oltár csúcsát egy zöldes üveggel díszített kereszt alkotja, amely két íves karban folytatódik mintha ölelésre lendülő karok lennének, amelyek őrzik az Oltáriszentséget és amelyek az emberek, a közösség felé nyúlnak. A háttér zalai dímbes-dombos táj. A két kétívű karban látható jelképek: Külső ív. Hatszögletű hókristály; a teremtés 6 napjára utal. Galamb; Szentlélek szimbóluma, Noé számára hirt hoz. Pillangó; báb állapotból életre kelő pillangó. Pelikán; önfeláldozás szimbóluma – Jézus kereszthalálának jelképe. Hal; a víz

általános érvényű jelképe, megkeresztelés, Jézus első tanítványai halászok voltak. Belső ív. Búzakalász; utolsó vacsora kenyere, oltáriszentség jelképe. Nőszirm – Írisz; szírványt jelent, Isten és az ember szövetsége a vízözön után. Napraforgó; hívó embereket jelent, Isten felé fordulást. Szőlő; az Oltáriszentség jelképe. Jézus a szőlőtő, a hívó ember a szőlővessző, mely termést hoz. Tölgy; tartóssága miatt az örök élet szimbóluma. Gesztenye; a tüskés burokban lévő fényes magja miatt misztikus; a születés, az újjászületés jelképe.

A templom különleges oltára bemutatása után Istennek hálát adva búcsúzunk el a plébánostól és a templomtól.

Dr. Herr Gyula

IMASÉTA 2017.

Egyházközségi Nyugdíjas Csoportunk folyamatos feladatának tekinti az imádságos lelkület fenntartását, megerősítését, valamint megújítását. Ezt a célt szolgálta például kis imafüzetünk közreadása is, ami elég hamar elfogyott. Szeretném megköszönni a testvéreknek, hogy megvásárolták.

A hamarosan kezdődő nagybőjt idején igencsak fontos lelki életünk megerősítése, elmélyítése. Ennek megvalósulása érdekében olyan feladatot kaptunk Lóránt atyától, ami számunkra és valószínűleg a kedves hívek számára is egészen új, mondhatnám azt is— meglepő. A neve pedig „IMASÉTA”. Bár biztosan nem ez az első és nem is az utolsó újítás, amivel Lóránt atya meglep bennünket.

„Ez a kifejezés, hogy imaséta, adott helyszínen történő imádkozást jelent, vagyis azt, hogy a közbenjáró imára egy adott helyszínre vagy annak közelébe sétálva kerül sor. Némelyek szerint a fizikai közelség jelentőséggel bír, mert „minél közelebb vagyunk, annál konkrétabban imádkozhatunk”.

Egyének, csoportok, sőt egész közösségek is szervezhetnek imasétákat, melyek keretében olykor csak egy háztömböt járnak körbe, míg máskor akár kilométereket is gyalogolnak. Az imaséta háttérében az az elgondolás húzódik, hogy az öt érzékszerv – a látás, a hallás, a szaglás, az ízlelés és az érintés – használata révén a közbenjáróban jobban tudatosulhat, hogy mi mindenért kell imádkoznia. „

A tervezett imasétát a kedves hívek a nagybőjt idején, hétköznap délelőttöként, a hivatali időben, a szentmisék előtti és utáni időben tehetik meg. A 11 állomásból álló, a kolostor folyosóján elhelyezett imahelyeket egyedül kell a híveknek végig járni, hogy alkalmuk legyen 1-1 állomáson elolvasni a kihelyezett tablón fellelhető igéket, elvégezni a feltüntetett feladatot, elmélkedve, elmélyülve, elgondolkodva, imádkozva, mintegy lelkigyakorlatot végezve. Egyéni eltérések lehetnek, de átlagosan fél órát vesz igénybe az imaséta elvégzése. Kérem és javaslom, aki számára, még idegen lesz ez a forma, az is tegye meg, hogy végig nézi, elolvassa, ismerkedik a közbenjáró ima e formájával is. Ez a kissé irányított imaforma, biztos elgondolkodtat bennünket, és talán az esetenként rutinból elmormolt szokásos imáinknak is új értelmet adhat, segíthet nekünk személyesebb, mélyebb lelki kapcsolatot teremteni Istennel, a nagybőjti időszakban hozzásegíthet az önvizsgálathoz, rávezethet a lelki megtisztulás útjára, segíthet minket a lelki „növekedésben”.

Szeretettel ajánlom a kedves hívek figyelmébe, az imasétát, az Egyházközségi Nyugdíjas Csoport nevében:

Molnár Gyula Miklósné
csoportkoordinátor

Paul Roth:

A szeretet, mint díszítmény

Istenem, vádoló magam,
hogy szeretetem
gyakran csak érzés volt.
Vonzalom és megilletődés.
Szeretetem ezért gyakran csak
múló pillanat,
mert újabb érzés
kerít hatalmába engem,

Istenem, vádoló magam,
hogy szeretetem
nyitva állt ugyan
a világ nyomorúsága előtt,
de nem láttam meg
a közelben levőt,
a szomszédomat, a munkatársamat.

Istenem, vádoló magam,
hogy szeretetem
kasztkba sorolta az embereket:
némelyek szimpatikusak,
mások
nem tetszenek,
mert egyszer elbuktak vagy tanulatlanok,
csúnyák vagy másképp gondolkodók.

Istenem, vádoló magam,
hogy szeretetem
oly ritkán mozgatta értelmemet,
hogy bepótolja
a jóakarát
a rátermettséget és a tudást,
amit meg kellett volna szereznem,
hogy segítségem konkrét és jó legyen.

Istenem, vádoló magam,
hogy szeretetem
nem középpont,
csak díszítés volt,
alkalmi köntös
az életemen.
Csillogó, mint a léggömb,
de üres és felfújta a belseje.

Istenem, vádoló magam,
hogy volt ugyan hitem,
de igazán nem szerettem.
Életemről
nem ismerhette föl senki,
hogy krisztusi élet:
Isten szeretetéből élni.

Egy csepp közélet

A kezdet és a vég

Érdekes fejleményeknek vagyunk tanúi mostanában. A parlamentáris demokrácia kifinomult építménye mintha recsegne, ropogna. Forradalom még nem tört ki, de manapság sokféle módon megkérdőjelezzük a népakaratot. Forradalmak eddig diktatúrák, nyílt elnyomás ellen robbantak ki, demokrácia ellen legfeljebb puccsok. Nem forradalom, hanem puccs volt Hitler hatalomra jutása 1933-ban. A sikerhez a korrumpált és működésképtelen német parlamentáris demokrácia segédkezett is. Lenin és az oroszországi puccs is az éppen kialakult orosz parlamentarizmus gyökértelensége miatt győzhetett. Lázadással vegyes puccs volt az iráni forradalom is. De hatása jóval nagyobb, mint a túlbecsült „kubai forradalomé”. Németországban, Oroszországban, Iránban, Kubában sem volt stabil demokratikus parlamentarizmus. Kvázi polgárháború dúlt.

Klasszikus lázadás volt viszont „hatvannyolc” Nyugat-Európában és részben az Egyesült Államokban is, amikor zavaros gondolatok és célok jegyében vonultak utcákra tömegek. Leveretve, s aztán eljutva a különféle terrorszervezetekig a Vörös Brigádoktól a Fekete kéz. Marx, Mao, Che Guevara volt a zászlókon. Köztük „szocializálódtak” a mai Európai Unió nagyszájú zöld, liberális és szocialista képviselői közül sokan. Leginkább az „értelmiségi”. Aki nem tanár, nem író, zenész, orvos, festő, mérnök, ügyvéd, bíró, hanem „értelmiségi”. Szakmájában általában gyenge, de „értelmiséginek” kiváló. Ez a státusz repíti a csúcokig. Ő az, aki aláírást gyűjt, tüntetést szervez, a színházban dumál és nem játszik, az utcán demonstrál és nem sétál. Most kívül zöld, belül vörös, mint a dinnye. Ő a mai hivatásos forradalmár. Nehéz a sorsa, mert se kommunista párt nincs, se nemzeti szocialista. Ő hát politikailag civil!

A parlamentáris demokrácia építménye ettől függetlenül recseg, ropog, mert a „politikai elit” itt Európában és az Egyesült Államokban is túl régóta őrzi belterjes álmait. Ennek klasszikus megnyilvánulása a német nagykoalíció, amelynek tényleg nincs alternatívája. Hol vannak már az elvek, programok? Idejémultak. Csak a hatalom van. Ez nagyon hasonlít egy permanens szabotázhoz. Republikánus vagy demokrata? Bush vagy Obama? Schröder vagy Merkel? Mindegy.

Amerikában felismerték ezt a szabotázt. Ott minden egy kicsit sarkosabb. Jött egy ember. Nem a mesebeli legkisebb fiú, nem ám! de felborított mindent. Lényegében berúgta az ajtót. Nem maradt a családban. Megtörtént a fordulat. És megkezdődött

egy újfajta permanens szabotázs. Most nem belülről, a politikai hatalomból, hanem kívülről. A száz éve bitort gazdasági igazságügyi és média hatalomból. Az „értelmiség” pózol. Hollywoodi celebtől Nobel-díjasokig, s nyomukban szerte a világon az önjelölt világboldogítók. Majd felszedik bérüket.

Azt a történelmi pillanatot éljük át, amikor lázadás alakul ki a népakarattal szemben. Trump nagy győzelme után elégetett egyik legfontosabb választási ígéretének. De az Ancien Régime nem enged. Az Apple, a Facebook, a Microsoft, a Google és a többi nagyvállalat felülírta a népakaratot. Tüntetések, szajtpés reggeltől estig. S lám, találtott egy szövetségi bírót, aki hatályon kívül helyezte az elnök rendeletét. Az utcán a felhergelt tömeg Amerikát élteti. New York vezesd a harcot, Kalifornia felelj neki! Már most szét-esik a jelenkor nagy birodalma?

Az utcán a kisebbségben maradtak vannak, akik már nem ismerik el a népakaratot. Olyan naivak nem lehetünk, hogy ez egy spontán akció. A Szilícium-völgy gigavállalatai? Mondhatnánk, hogy összecsap a parlamentáris demokrácia a közvetlen demokráciával? Erről lenne szó? Nem hinném. Inkább arról, hogy egy agresszív kisebbség mindenáron fölébe akar kerülni a népakaratnak. Megint. Neki ott a helye – gondolja. Mert külön! Külön! Külön! Külön! tahoó választópolgárnál. Ehhez joga van! Itt jól bejáratott üzleti érdekek forognak veszélyben! A választási eredmény veszélyezteti az érdekeiket, vagyis a demokráciát – mondják faarccal, és hergelik a szeren-

csétlen megtévesztett milliókat. Mennyire hasonlít ez Hitler, Lenin vagy éppen Rákosi népakarattal szembeni viszolygásához.

Emlékezzünk a Brexit elleni tüntetők-re Londonban. Emlékezzünk a magyarországi elsöprő népakarat elleni „értelmiségi” lázadásra. Futkosásaikra. Szánalmas „ultimátumaiakra”. Emlékezzünk a lengyelek elleni brutális fellépésre Brüsszelből. Vagy éppen az osztrák elnök-választásra. először csak csaltak, de aztán már taroltak. Megy ez még! – lélegezhetett fel az ottani nagykoalíció.

Én tudom, hogy nem a parlamentáris demokrácia az emberiség politikai teljesítményének végső csúcspontja. De mégis: a legmélyebbre merített edény. A népet félre lehet vezetni, de időről időre átláthat a ködön. Ezt szabotálták és szabotálják az

alternatívák. De milyen paradoxon! Amikor a valódi alternatíva jelenik meg: megkérdőjelezzük magát a parlamentarizmust is. Ma még csak a népakarattól származik legitimitás. Isten kegyelméből, ideológiából, jogból, pénzből, hatalomból nem. Ezért hát felmerült, hogy a népet kell lecserélni. Pontosabban: kicserélni. Ezt szolgálja a kiprovokált új népvándorlás. Ördögi terv. Hiszen egyetlen stabil kapaszködőnk volt: a nép, a nemzet. Nyelvével, kultúrájával, identitásával, vallásával, legendáival, történelmével. A nemzet, amely lehet aktív meg passzív, de amely a fundamentum. Amelyről úgy tudtuk, hogy nem helyettesíthető. Az amerikai sem, amely nem vérségi alapú, mégis nemzeti igényű. A francia, az amerikai, a magyar forradalom 1848-ban és 1956-ban is erről szólt. A népakarat kifejezéséről, s erre a parlamentáris demokrácia tűnik ma is a legalkalmasabbnak.

Láthatóan nagy veszélyben vagyunk. Sok a jogos elégedetlenség mindenütt. A parlamentáris demokrácia politikai elitje velejég romlottak tűnik. Romániában újabb lázadás. Franciaországban talán ma kezdődik. New Yorkban viszont a parlament lázad a népakarat ellen. Forrong a világ. De vigyázzunk: Jön az ezt meglova-goló mai hivatásos forradalmár. Az utcán hadonászik: azt üvölti, nem kell parlament, nem kell demokrácia, nem kell nemzet, nem kell összetartozás, nem kell hit és nem kell vallás, nem kell jövő, nem is kell itt élni. Szégyen itt élni! (Kisérteties, ahogy ezt kiabálja, egy amerikai és egy magyar „értelmiségi”). Nem kell szerelem sem. Nem kell család sem. Biológiai nem sem kell, inkább a társadalmi. És az Egyesült Államokban most megszólalt a végzetes hang: nem kell szövetségi állam sem! A profitom, a pozícióm, a pénzem, a pályázatom, a pozícióm, a pénzem, a filmem, az kell! És kell még tíz vagy százmillió bevándorló, ők majd elsöpri a szemetet, megjavítják a hármas metrót, visszaszerzik az ellopott buszmegállót, és riksával gyorsabban lefutják a Göd-Budapest távolságot, mint a MÁV-viszonylat.

Ha arról van szó, hogy a parlamentarizmus ellen támad egy agresszív kisebbség a „közvetlen demokrácia” nevében, jó lesz vigyázni a parlamentekben is! Erkölcsi, politikai, minőségi kontrollra és önkontrollra van szükség! Meglátjuk képes-e megújulni a parlamentáris demokrácia, vagy becsődülnek a felhevült aktivisták a szenátusokba, kongresszusokba, országgyűlésekbe? Vigyázzunk: vállunkon ott fognak ülni a 21. század diktátorai.

Az ókori görögöknél a népgyűlés az akkori közvetlen és képvisleti demokráciát jelentette egyszerre, de ez köszönőviszonyban sincs a mai népakaratot megkérdőjelező törtető görcsökkel. Az egy politikai civilizáció kezdete volt, ez a vége lenne. Nem kevés forog a kockán: a jövőnk.

Szerencsés Károly
történész

Illyés Gyula:

FELTÁMADÁS II.

Férgével, savával a szorgosföld,
az anyaföld, a meleg,
lemossa rólam testemet,
leszed rólam mindent mi mocskos.

Kitörölve a szemüreg,
a csigolyák, a bordák sorra.
Mint anyámtól hajdan, topogva
várom ünnepi ingemet.

Mert áldozás lesz! Tegnap gyóntam!
Gábel csöndít a toronyban
és maga Jézus mond misét!

Fussunk; nehogy egy utcasarkon
egy kósza vétek nyakonkapjon
mielőtt befogad az ég.

Gombafasírt

Hozzávalók:

25 dkg gomba
3 evőkanál olaj
2-3 közepes nagyságú
burgonya
2 tojás
zsemlemorzsza
1 nagyobb fej vöröshagyma
2 gerezd fokhagyma
1 teáskanál őrölt paprika
bors
Só

Elkészítése:

A megtisztított és fel-
darabolt gombát egy
kevés olajon meg-

dinszteljük. Hozzáke-
verjük a meghámozott
és lereszelt burgonyát,
az apróra vágott vöröshagymát, fokhagymát.
Sóval, borssal ízlés
szerint fűszerezzük. A
zsemlemorzsából any-
nyit adunk hozzá,
hogy jól formázható
legyen a fasírt.
A fasírtgolyókat zsem-
lemorzsába forgatjuk
és kiolajozott tepsiben
30 percig sütjük körül-
belül.

Márciusi programok:

- **Nagybőjtben péntekenként du. 5 órakor keresztúti ájtatosság**
- **Március 11. Felnőtt katekézis**
- **Március 30. Nyugdíjas klub**
- **Március 31. Olvasókör**
- **Timóteus Kör: vasárnapi hirdetésben**

Akik nap mint nap segítenek

Joós Ferencné Marikának hív-
nak. 1942-ben születtem Háromfán. Eb-
ben a kis faluban kereszteltek, majd ké-
sőbb itt lettem elsőáldozó, bérhámozó.
1963-ban örökfogadalmat tettünk néhai Ferenc férjem-
mel.

Iskolás korom óta tevékenyen részt vettem az ot-
tani plébániai életben. Nagynénéim és édesanyám segit-
ségével ötödikes koromban passiót mondtam, amíg el
nem költöztünk 1973-ban Nagyatádra.

Onnantól fogva itt segédkeztem a templomban. A
Nagyatádi Konzervgyárban dolgoztam 40 évet.

Kettő felnőtt gyermekem van. 20 éve élek egye-
dül, mióta a férjem meghalt.

Hosszú ideig a Karitásztól aktív tagja voltam. Jelen-
leg rózsafüzér tag vagyok és megalakulása óta vezetem a
Szent Mónika közösség imáit.

Bízom benne, hogy a Jóisten ad nekem erőt és
egészséget, hogy még sokáig hűségesen szolgáljam Őt és
embertársaimat!

Lábmosás vagy fejmosás? Drága Testvéreim!

Az egyik helyen a lábmosásról olvastam.

Az én meggyőződésem, hogy az Úr Jézus nem hiába
mosta meg a tanítványok lábát. Tudjuk hogy a tanítványokat min-
dig az foglalkoztatta, ki a nagyobb és nem az, hogy ki a kisebb.
Más szóval az emberi gőg azt kívánja gyakorolni, hogy valakinek
a fejét megmoshassa. (Vagy hogy agymosást csinálhasson.)

Ha valaki ezt megtehetné volna, hát az Úr gyakorolhatta
volna legjobban a fejmosást. Péter, a tanítványa kérte Jézust, hogy
ne csak a lábát, hanem a fejét is mossa meg, de az Úr ebbe nem
egyezett bele, hanem Péternek csak a lábát mosta meg.

Amikor valakinek a fejét akarjuk megmosni, feljebb va-
gyunk, mint akin a fejmosást végezzük, más szóval lenézzük. De
ha valakinek a lábát mossuk, le kell „alacsonyodjunk hozzá.”

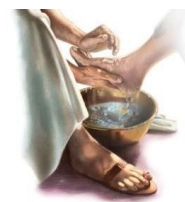
Ha mi a lábmosást cselekednénk, szellemi értelemben a
gyülekezeteink sokkal szeretetteljesebbek lennének.

Nem lenne annyi megbotránkozás,
gőg és sokkal többen ismernék meg bennünk
az Úr szeretetét és kívánnának csatlakozni az
üdvözülők seregéhez.

Tanuljunk meg az Úr Jézustól, hogy
Ő szelíd és alázatos volt és ez által magasz-
taltatott fel.

Ámen.

Forrás: Internet

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520